

„Tajuplné príbehy z nášho mesta“

2.diel

Kniha bola financovaná z dotácie Mesta Piešťany
a dotácie Trnavského samosprávneho kraja

Autorský kolektív – Krúžok priateľov detskej knihy :

♥ *Bubelová Natália* ♥ *Čuridlová Martina* ♥ *Gorlická Nikoleta* ♥ *Gorlická Tatiana* ♥ *Horvát Alexander* ♥ *Horvátová Laura* ♥ *Juriková Monika* ♥ *Kaša Miroslav* ♥ *Kleinová Vanessa* ♥ *Kleinová Viola* ♥ *Kondvárová Katarína* ♥ *Kučerková Júlia* ♥ *Mgr. Jánošková Anna* ♥

ZŠ – F. E. Scherera Piešťany

Ilustrátori : Gorlická Nikoleta, Gorlická Tatiana, Kleinová Viola

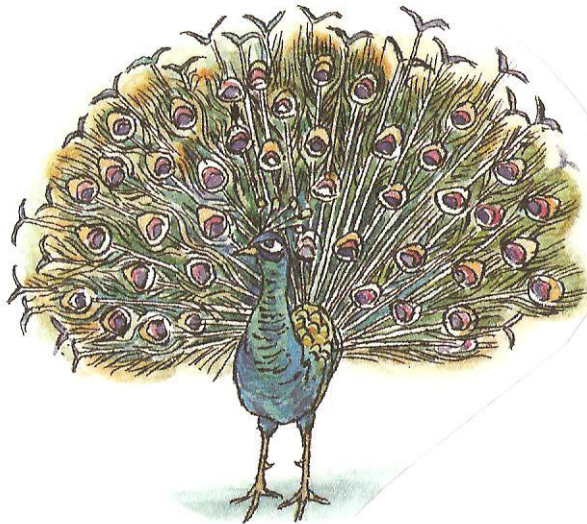
Fotografie : Mgr. Jánošková Anna

© *marec 2008*

„Tajuplné príbehy z nášho mesta“

Piešťany

2. diel

Úvodom

Sme žiaci Krúžku priateľov detskej knihy, ktorý pracuje už 15 rokov na ZŠ – F.E. Scherera v Piešťanoch..

Krúžok navštevuje v tomto školskom roku 12 žiakov, z toho 2 chlapci a 10 dievčat od 1. – 9. ročníka. Niektorí členovia navštevujú krúžok už deviaty rok. Radi píšeme príbehy, ilustrujeme a fotografujeme o čom svedčí aj fakt, že je to už naša 3. kniha.

Prvá kniha, ktorú sme napísali, vznikla v r. 2003 a zapojili sme sa s ňou do súťaže . „Čarovný príbeh 2003“. V rámci súťaže, do ktorej sa zapojilo 346 tried z celého Slovenska sme s ňou aj uspeli, dostali sme sa medzi 24 ocenených kolektívov a nabrali ďalšiu chuť do písania príbehov o našom svetoznámom kúpeľnom meste Piešťany. Volá sa : **„Tajuplné príbehy z nášho mesta“**, **1. diel**. Slávnostný krst knihy sa konal 2. apríla 2003 a krstným otcom sa stal p. primátor Ing. Remo

Cicutto. V knižke je 16 poviedok z mesta Piešťan, niečo o histórii nášho mesta, o našej škole, historické fotografie Piešťan, humor na starých fotografiách, barlolámač na starých plagátoch a fotografie autorov knižky. Najväčší úspech mal asi príbeh : „Páv v piešťanských kúpeľoch“, ktorý bol prezentovaný i pri Otvorení letnej kúpeľnej sezóny a pri návšteve družobného mesta Heinola vo Fínsku.

Druhá kniha, ktorú sme napísali a slávnostne pokrstili tradičnými piešťanskými kúpeľnými oblátkami dňa 19. marca 2007, bola kniha : ***„Piešťanská abeceda“*** alebo : ***„ Piešťany od praveku po dnešok“***.

Krstným otcom sa stal p. viceprimátor Ing. Timotej Miština. Kniha má 134 strán, je doplnená ilustráciami, fotografiami i historickými. Zachytáva dôležité momenty z dejín nášho mesta, významné osobnosti, návštevy, pamiatky. Jednotlivé informácie sú abecedne zoradené od A po Zet.

V dnešnej dobe, keď upadá čítanie kníh a preferujú sa hry na počítači, sa snažíme nezabudnúť na knihy a čítanie, zapájame sa do rôznych literárnych súťaží, no nielen čítame, ale i tvoríme a preto

vzniklo i pokračovanie prvej knihy, naša **tretia kniha**, ktorú držíte v ruke : „**Tajuplné príbehy z nášho mesta**“, **2. diel**. Do tejto knižky vznikali príbehy postupne, od r. 2003 - 2008, teda od napísania 1. dielu, počas piatich rokov. Aby mohli deti využiť i prácu s počítačom, svoje príspevky tvorili na počítačoch. Stále je o našom meste čo písať. Či sa nám to podarilo, posúďte sami.

V knihe je 22 príbehov z mesta Piešťan a okolia. Má 103 strán. Po našich príbehoch, doplnených ilustráciami, obrázkami a fotografiami sme Vám pre spestrenie pridali Piešťany na fotografiách v minulosti a dnes. Tiež sme pridali v závere naše fotografie, aby ste videli, ako sme v počítačovej miestnosti tvorili príbehy.

Ako **bonus** Vám pridávame príbeh z 1. dielu knihy : „**Páv v piešťanských kúpeľoch**“ a **prvé dve knihy na CD nosiči**.

Prajeme Vám príjemné čítanie a ak nájdete nejaké chybičky, tak nám to, prosím, prepáčte.

Autorský kolektív Krúžku priateľov detskej knihy

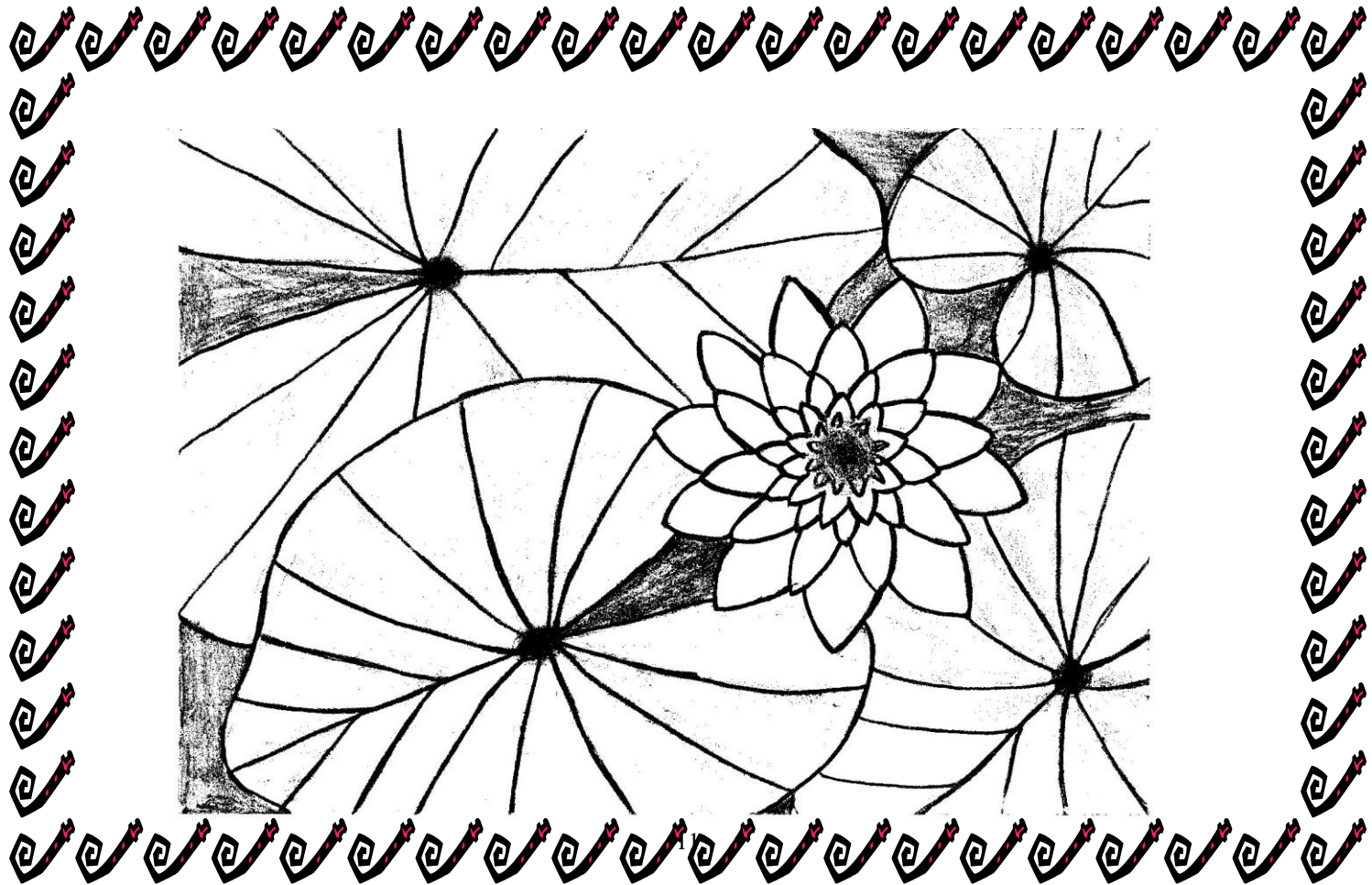
Krásna a záhadná

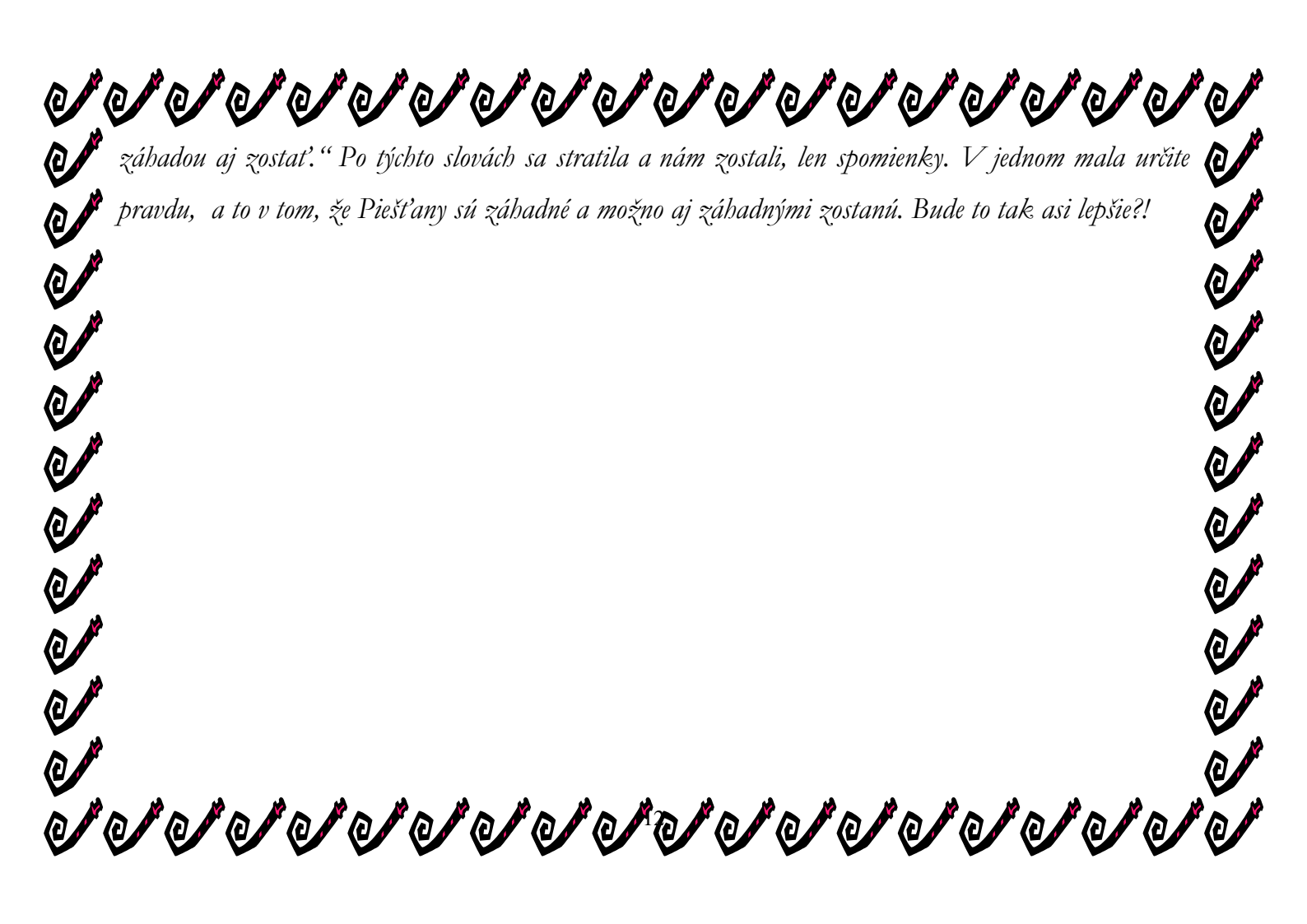
V jeden krásny podvečer sme boli so sestrou na Kúpeľnom ostrove. Na oblohe svietil strieborný mesiac. Bol spln. Zrazu sa z jedného jazierka začala vynárať nádherná pani, ktorej sa vo svetle mesiaca ligotali, vyšité flitrami bielo – modré šaty. Tie šaty jej siahali až po zem. Bola v nich ako kráľovná. Ani sme nedýchali. Nevedeli sme, čo máme robiť. Báli sme sa a zároveň sme boli oslepené takou krásou. Ona ako keby si nás nevšímala. Tancovala, chodila po vode, riadila rybky, ako keby bola ich kráľovná. Zdalo sa, že ju nič nemôže vyrušiť. Ale vyrušilo! A hádajte čo? No predsa my! Keď nás zbadala, zastala a pozerala rovno na nás. Chvíľu sme takto stáli a pozerali na seba, ale potom na nás prehovorila jemným hlasom. Povedala: „Nič ste nevideli, keby sa vás niekto pýtal.“ Po týchto slovách sa znovu hlboko ponorila do svojej práce a nás si naďalej nevšímala. Nechápali sme, čo to má znamenať a ďalej sme na ňu neveriacky pozerali. Po pár minútach

sme sa jej spýtali, kto je a čo tam robí. Pootočila hlavu, pozrela sa na nás, ale nič nám neodpovedala. Veselo si ďalej pokračovala vo svojej práci. My sme sa jej to však spýtali znova a dočkali sme sa odpovede. Povedala: „Vidím, že sa tak ľahko nevzdáte. No dobre, tak vám ten môj príbeh rozpoviem. Pri mojom narodení mi mamička zomrela a tak som zostala s otcom sama. Raz som prišla s mojím otcom do Piešťan. On sa prišiel liečiť. Veľmi sa nám tu páčilo a tak sme sa sem na ďalší rok chceli presťahovať. Už sme mali všetko nachystané. Stačilo sem len prísť. Tá cesta sem bola plná očakávaní. Ale mali sme nehodu. Ja a aj otec sme pri nej zahynuli. Naša túžba bývať v Piešťanoch bola však silnejšia ako smrť, tak máme za úlohu starať sa o to, aby tu v kúpeľoch bol pokoj, aby rybky plávali kade majú a aby pramienky teplej liečivej vody tiekli tade, kade majú. Nie je nás vidieť, pretože sme neviditeľní. Len deti s veľkou láskou k Piešťanom a len vtedy, keď je spln nás môžu zazrieť. Ešte sa mi nestalo, že by ma niekto videl. Ale vy ste asi výnimočné. Pestujte si svoju lásku k Piešťanom a dávajte ju aj iným, pretože je to krásne mesto plné záhad, ktoré ľudia ešte nespoznali a niektoré z nich majú

záhadou aj zostať.“ Po týchto slovách sa stratila a nám zostali, len spomienky. V jednom mala určite pravdu, a to v tom, že Piešťany sú záhadné a možno aj záhadnými zostanú. Bude to tak asi lepšie?!

Dievčatko

Kedysi dávno žilo jedno dievčatko menom Žofia. Bola veselá, pekná a mala veľmi rada piešťanský park. Do parku sa chodievala hrávať každý deň. Starala sa tam aj o rastliny. Veľmi ju to bavilo, a tak sa rozhodla zasadiť tam svoj strom. Žofia rástla a s ňou aj strom. Verne sa oň starala a chodila k nemu každý deň. Po nejakom čase Žofia zistila, že ten strom nie je len tak obyčajný. Mal totiž čarovnú moc. V jeden deň bola Žofia taká unavená, že zaspala pod stromom. Bolo príjemné leto. Zobudila sa až neskoro v noci a nemohla veriť vlastným očiam. Vôbec nebola tmavá tichá noc, bol totiž spln. Okolo nej poletovalo množstvo krásnych, svietiacich farebných víl. Park sa v noci menil, ako keby na vílie mesto. V tom si jedna víla všimla Žofiu, strhla sa a začala zvolávať ostatné víly. Tie hneď prileteli, obkľúčili Žofiu a zviazali ju. Žofia sa nemohla pohnúť a ako aj veľmi chcela niečo povedať, v tom okamžiku nevedela vydať zo seba ani jediný hlások.

Žofia

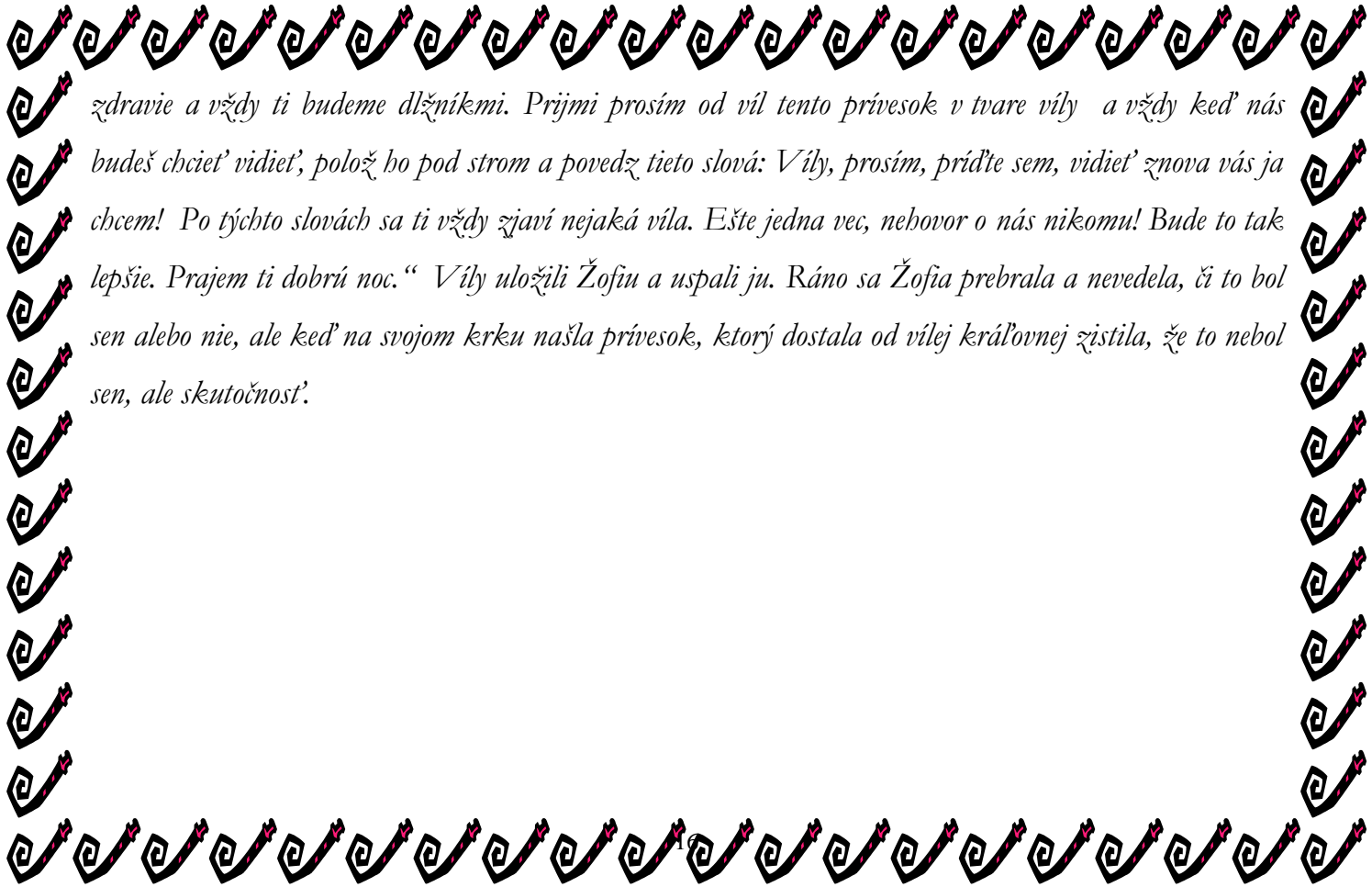
Víla

Víly ju vzali a zaviezli za svojou kráľovnou. Tá bola ešte krajšia než ostatné. Celá sa leskla, mala žiarivé zelené šaty a korunku mala z líčnych kvetov. Žofia stála pred vílou kráľovnou a tá sa jej prihovorila. Víla sa Žofii poďakovala za to, že sa starostlivo starala o strom, ktorý zasadila. Potom víly usadili Žofiu na hrubý peň stromu a ich kráľovná im všetkým začala rozprávať príbeh.

„Kedysi dávno toto mesto patrilo vílam. Boli to vílie kúpele. Chodili sa sem liečiť víly z celého sveta. Bez ľudí tu bolo krásne. Čistá voda, krásny les a veľa farebných kvetov. Ale potom sa to zmenilo. Prišli ľudia. Odvtedy bolo už všetko iné. Začali rúbať les a premieňať ho na polia, stavať domy, budovať cesty. A my? My sme tu mali čím ďalej tým menej miesta. Víly odchádzali a začali chorľavieť, ale kým sme mali strom života, stále sme tu mohli žiť. Lenže ľuďom nebolo stále dost' a strom života nám zoťali, pretože ho označili za starý a veľmi veľký. Keďže víly nemôžu žiť bez svojho životodárneho stromu, museli časom odísť a Piešťany obsadili ľudia. Ale potom si sa zjavila ty a všetko si vrátila. Zasadila si strom o ktorý si sa verne starala a ktorý sa vďaka tvojej láske k prírode stal životodárnym stromom víl. Víly sa sem mohli zase vrátiť a obnoviť vílie kúpele. Veľa víl ti je vďačných za svoje

zdravie a vždy ti budeme dlžníkmi. Prijmi prosím od víl tento privesok v tvare víly a vždy keď nás budeš chcieť vidieť, polož ho pod strom a povedz tieto slová: Vily, prosím, prídte sem, vidieť znova vás ja chcem! Po týchto slovách sa ti vždy zjaví nejaká víla. Ešte jedna vec, neovor o nás nikomu! Bude to tak lepšie. Prajem ti dobrú noc.“ Vily uložili Žofiu a uspali ju. Ráno sa Žofia prebrala a nevedela, či to bol sen alebo nie, ale keď na svojom krku našla privesok, ktorý dostala od vílej kráľovnej zistila, že to nebol sen, ale skutočnosť.

Neobyčajná fontána

Bol krásny letný prázdninový deň. Horúcejší ako inokedy. Slnko páliło a ja som sa cítila ako keurča na pekáči. Po dlhom rozmýšľaní som sa rozhodla ísť von. Všetako kino a zmrzka, bol dobrý nápad. Prehovorila som pár priateľov a výlet bol na svete. Nepozreli sme si program v kine a išli sme akosi na istotu. Nemysleli sme na možnosť, že by nepremietali. Konečne v dohľade kino. Ale čo čert nechcel, bolo zatvorené. Vonku 30 stupňov Celzia slnko páliło stále viac a viac, až som si myslela, že sa všetko naokolo roztopí.

Pred kinom stojí veľká fontána. Horúčava ma zahnila do kúta a keďže som dosť bláznivá osôbka, napadlo ma ovlažiť sa v tej fontáne. Bola tam studená voda, čo ma veľmi potešilo. Lenže moji priatelia sú tiež zábavní ľudia. Ako som sa tak nad ňu nakláňala, chalani mi chytili nohy a báááác do vody! Brrrrrr! Studená, ale super!

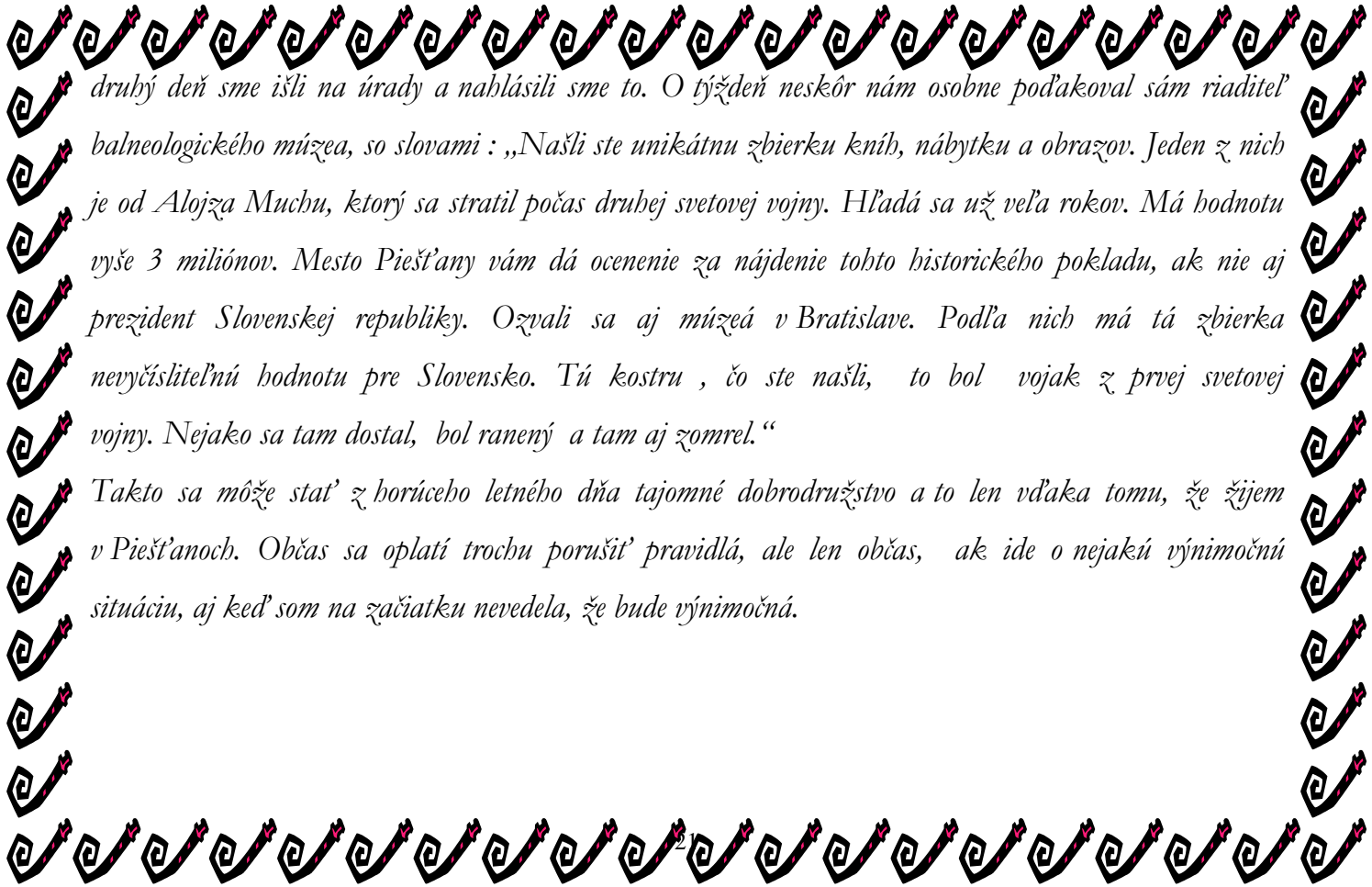
Nechtiac som sa oprela o jednu z tých sošiek a ona sa otočila naopak. „Och, nie,“ zvolala som. Tak toto bolo porušenie mestského poriadku a ešte k tomu poškodenie verejného majetku. Môžem za to dostať veľkú pokutu, na zmrzku nič neostane. V tom sa kúsok fontány posunul a utvorila sa pod ňou malá a úzka chodbička.

Vyšla som z vody celá mokrá. Samozrejme, chceli sme zažiť dobrodružstvo a tak sme všetci vošli do chodbičky. Ale stalo sa niečo, čo sme nikto neočakávali : dvere sa za nami zavreli.

„No super. Teraz tu ostaneme do svojej smrti, čo bez jedla a vody bude veľmi rýchlo,“ zvolal Viki. Ale nestratila som duchapritomnosť a zvolala som veľmi vierohodne: „Určite tu je ešte jeden východ,“ ale vôbec som si tým nebola istá. Zomrieť pod zemou nebola moja vysnívaná smrť. Ako vždy chalani chceli využiť situáciu a postrašiť ma. Viem, že oni mali viac v nohaviciach ako ja! Skoro každé prázdniny sa dostanem do nejakých podobných problémov. Mohlo mi hneď zapnúť, že mobil pod zemou nefunguje. Jediná možnosť bola nájsť ďalší východ a tak sme sa pustili do hľadania.

Podľa hodiniek sme boli vyše hodiny v chodbách a stále žiadny východ. Všetci svoje nádeje už posielali do brobu, len niekto musel veriť. Ako vždy som to bola ja. Nikdy som však nebola nejako obzvlášť odvážna. Chodby boli dlhé, ale nebola tam tma, len šero. Po pár ďalších krokoch sme zbadali niečo zvláštne, tajomné a hlavne staré. Súdlili sme to podľa hrúbky prachu na veciach a žlté papiere nám tiež prikyvovali. Bol to akýsi poklad, nie však zlato ani striebro ale určite historicky áno. Začali sme sa v nich prehrabovať. Bola tam kopa kníh, stôl, skriňa predmety ako sošky, obrazy... Jeden z nich ma naozaj veľmi zaujal. Pripomínal stratený obraz od Alfonza Muchu. Za skriňou nás čakalo nemilé prekvapenie. Ležala tam kostra človeka. „Fúúúúúj,“ všetci sme zhlkli naraž. Na stene boli čiarky a z toho sme si vydedukovali, že to je asi nejaký kalendár, vlastnoručne urobený. Všetci sa už vzdávali, že východ nenájdeme. „Ak ho nenašiel on a to tu bol tri dni, my ho nenájdeme vôbec,“ ozvalo sa od niekoho. Trvala som stále na svojom, že musíme ísť ďalej. Po dlhej asi trojhodinovej chôdzi sme našli to, čo pripomínalo východ. Na stene bola páčka, hneď sme ju otočili a stena sa pohla. „Áno,“ zvolali sme jednoblasne. Vyšli sme pri kohútiku, kde tečie „vajcovka“. Teraz sa odsunula a odtiaľ sme vyšli. Na

druhý deň sme išli na úrady a nahlásili sme to. O týždeň neskôr nám osobne poďakoval sám riaditeľ balneologického múzea, so slovami : „Našli ste unikátnu zbierku kníh, nábytku a obrazov. Jeden z nich je od Alojza Muchu, ktorý sa stratil počas druhej svetovej vojny. Hľadá sa už veľa rokov. Má hodnotu vyše 3 miliónov. Mesto Piešťany vám dá ocenenie za nájdenie tohto historického pokladu, ak nie aj prezident Slovenskej republiky. Ozvali sa aj múzeá v Bratislave. Podľa nich má tá zbierka nevyčísľiteľnú hodnotu pre Slovensko. Tú kostru , čo ste našli, to bol vojak z prvej svetovej vojny. Nejako sa tam dostal, bol ranený a tam aj zomrel.“

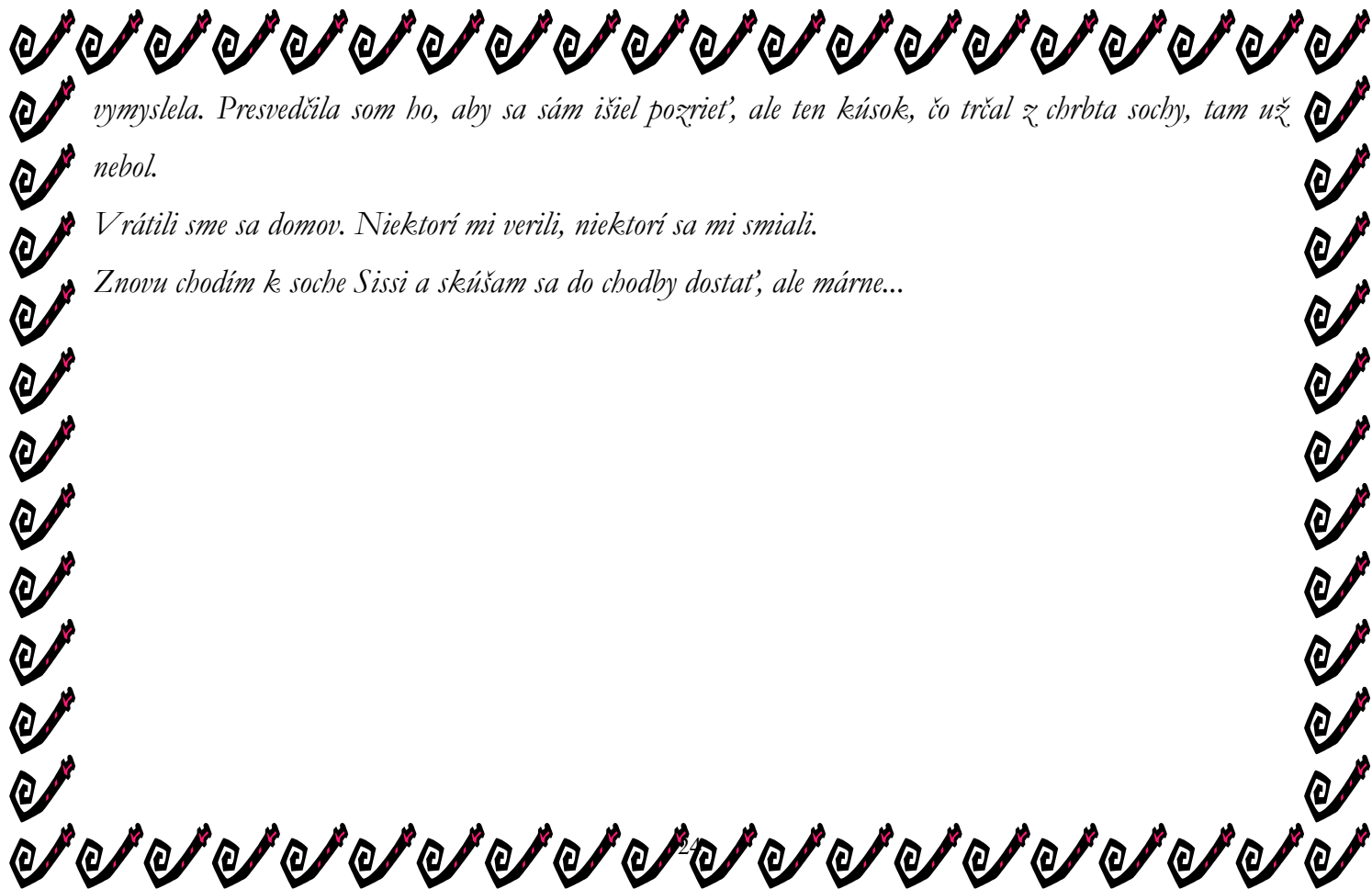
Takto sa môže stať z horúceho letného dňa tajomné dobrodružstvo a to len vďaka tomu, že žijem v Piešťanoch. Občas sa oplatí trochu porušiť pravidlá, ale len občas, ak ide o nejakú výnimočnú situáciu, aj keď som na začiatku nevedela, že bude výnimočná.

Sissi a tajná chodba

Volám sa *Violka* a bývam v meste *Piešťany*. Rada chodievam na *Kúpeľný ostrov*, rada sa tam *prechádzam*, ale najradšej chodím k soche *princeznej Sissi*. Rada si ju *obzerám* zo všetkých strán, ale jedna vec mi na jej soche *nesedela*. Je to *malinký úlomok*, ktorý má *Sissi* na *chrbte*. *Vždy* som bola *zvedavá* a tak som ten *kúsok*, čo *trčal*, *potlačila*. Socha sa *zrazu* začala *divne odsúvať*. *Zbadala* som pod ňou *schody*, ktoré *viedli* do *nejakej tajnej chodby*. Bola som *zvedavá* a tak som do nej *vošla*. *Kráčala* som *dalej a ďalej*, až som *uvidela*, ako sa *magma* zo *sopky*, ktorá *mala* v *minulosti* *vybuchnúť*, *vlieva* do *našich malých podzemných prameňov*. Preto sú *pramene* *Piešťan liečivé*. *O chvíľu* som *uvidela* *nejakú tabuľku*, na ktorej bolo *napísané* :“ *Keď* *uvidíš* *tento nápis*, *už* *sa* *sem* *nikto* *viac* *nedostane*. *Si* *prvý* *a* *posledný!*“ *Asi* *o* *päť* *minút* som bola *znova* *vonku* *pred* *sochou* *Sissi*. *Akoby* *sa* *nebolo* *nič* *stalo*. *Bežala* som to *povedať* *ocinovi*, ale *on* *mi* *neveril*, *myslel* *si*, *že* *som* *si* *to*

Sissi

*vymyslela. Presvedčila som ho, aby sa sám išiel pozrieť, ale ten kúsok, čo trčal z chrbta sochy, tam už
nebol.*

Vrátili sme sa domov. Niektorí mi verili, niektorí sa mi smiali.

Znovu chodím k soche Sissi a skúšam sa do chodby dostať, ale márne...

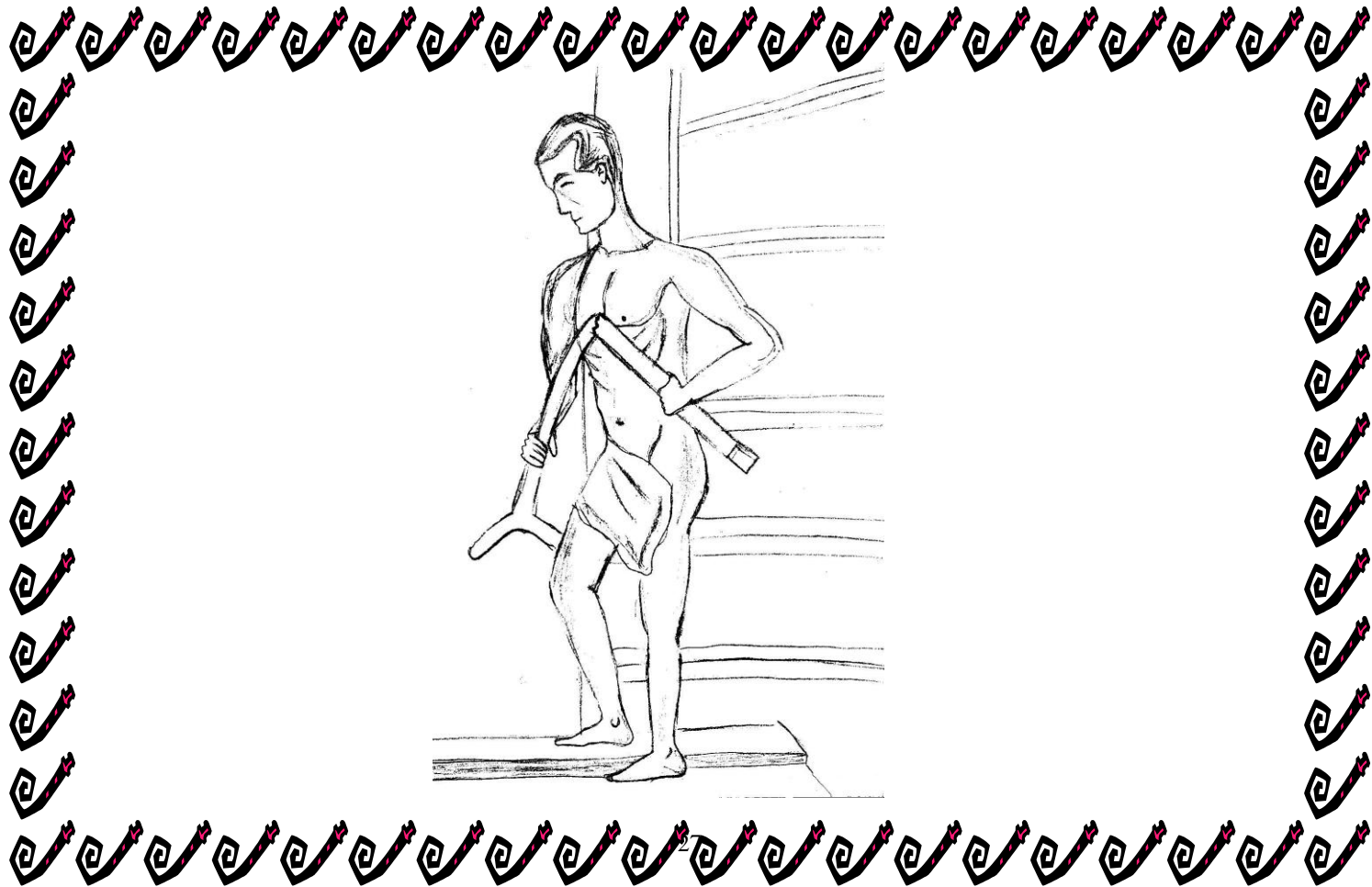

Tajná miestnosť

Kedysi dávno, pradávno, za čias kráľov a princezien, keď bolo naše mesto ešte len v plienkach, nesamostatné, pod vládou Rakúska – Uhorska, udial sa tu jeden príbeh.

V našom meste sa odohralo veľa bitiek a vojen. No počas bitky sa tu poranil jeden vojak, ktorý už so svojou skupinou nevládal ísť späť do tábora a tak si vojaci mysleli, že zomrel, ako mnoho iných vojakov. No ten vojak sa uskomnil v našom meste a urobil si svoju podzemnú skryšiu, aby ho už nik nenašiel, pretože si myslel, že už aj tak čochvíľa zomrie, keďže jeho poranenie bolo v tej dobe nevyliciteľné. Boleli ho všetky kĺby, pretože ich mal doudierané, vykĺbené a navyše mal veľmi hlboké rany, ktoré ho boleli dňom i nocou ešte väčšmi, keďže sa mu zapalovali. No raz, keď zbieral posledné kamene na dostavbu svojej „podzemnej izby“, našiel pod kameňmi veľké množstvo bahna. Rozmýšľal, kde by sa tu vzalo, keď už veľmi dávno nepršalo. Bahno bolo navyše teplé a trochu zapáchalo. Celý sa od neho zašpinil, keďže nosil tie kamene sem a tam. Rany sa mu po istom čase začali hojiť a kĺby

prestávali tak strašne bolieť. Spočiatku nevedel pochopiť, ako je to možné, no vždy, keď sa dostalo bahno na jeho pokožku, cítil istú úľavu a tak si ho začal nanášať na poranené miesta. Časom mu po ranách zostali iba jazvy a bolesť kĺbov sa pominula. Tieto zmeny a poznatky si zapisoval do zberiek a zakladal si ich. No po čase, tak či tak, zomrel, ale aj tak bol šťastný, že zomiera prirodzenou smrťou. Bol hrdý na to, že ho toto krásne a liečivé mesto vyliečilo a zachránilo mu život. Ešte veľa rokov trvalo, kým sa naša civilizácia, v tomto meste rozvíjala. Chcete vedieť, čo sa s tou podzemnou miestnosťou stalo? Na jej mieste teraz stojí barlolámač, symbol našich liečivých kúpeľov.

Pagaštan

Raz pradávno dal pán Winter zasadiť pagaštan. Veľmi mal rád stromy a zveľaďoval parky. Po niekoľkých rokoch pagaštan vyrástol. Ľudia hovorili, že je to ten najkrajší strom v celom šírom okolí.

Na jeseň začal strom opadávať, listy sa sfarbili do červena, do žltá a tiež do hnedej farby. Deti sa obadzovali gaštanmi a ich rodičia hrabali lístie.

Nastala jar. Pagaštan začal zase zakvitať do krásy. Janko a Anička mali strom tak radi, že nebolo dňa, kedy by sa pri ňom nebrali. Keď už museli ísť domov, pekne ho pozdravili. O pár rokov, keď pán Winter začal chorlaviť a umierať, strom začal z ničoho nič chradnúť.

Keď pánovi odzvonili posledné zvonky, ľudia povedali, že sa budú o ten strom starať. O tristo rokov bola silná búrka a stromu odzvonilo podobne, ako jeho pánovi.

Park v minulosti

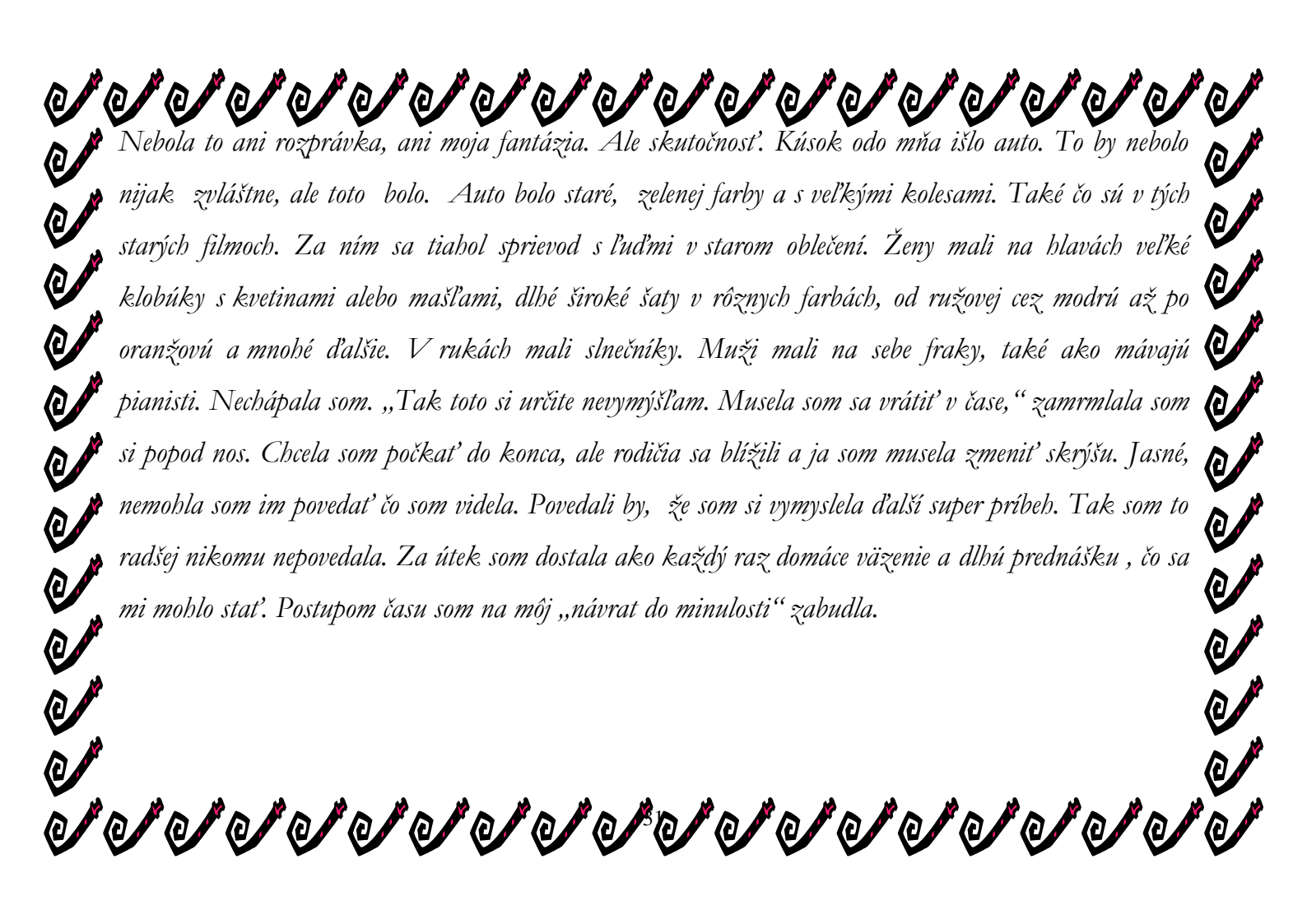
Návrat do minulosti

Už ako malá som nebola práve tiché dieťa. Stále som musela niečo stvárať a neobsedala som ani sekundu na mieste a ani neovorím, ako rada som si vymýšľala a rozprávala, čo mi zostalo dodnes. Rodičia ma nesmeli spustiť z dohľadu, inak frírrrrrrr a už ma nebolo.

Vždy som sa niekde zašila, mohli ma hľadať a sľubovať čokoľvek, nenašli ma skôr, ako za hodinu, či dve. Ako 6-ročná, vďaka mojej povabe som videla toto...

Bol krásny nedeľný slnečný deň a celá rodinka sme sa vybrali do mesta. Boli to tie klasické trasy, však to poznáte. Kolonádový most, jazierka, „vajcovka“... Nemohla som porušiť moju tradíciu a keď sa rodičia nepozerali vzala som nohy na plecía a už ma nebolo. Tento krát som mala za sebou len krátku prechádzku po meste, sotva 10 minút a už ma rozboleli nohy. Ale sadnúť si lavičku neprichádzalo do úvahy, takto priznať, že som zmorená? Kdeže! Tak som si sadla do kríkov a pozerala sa na ľudí.

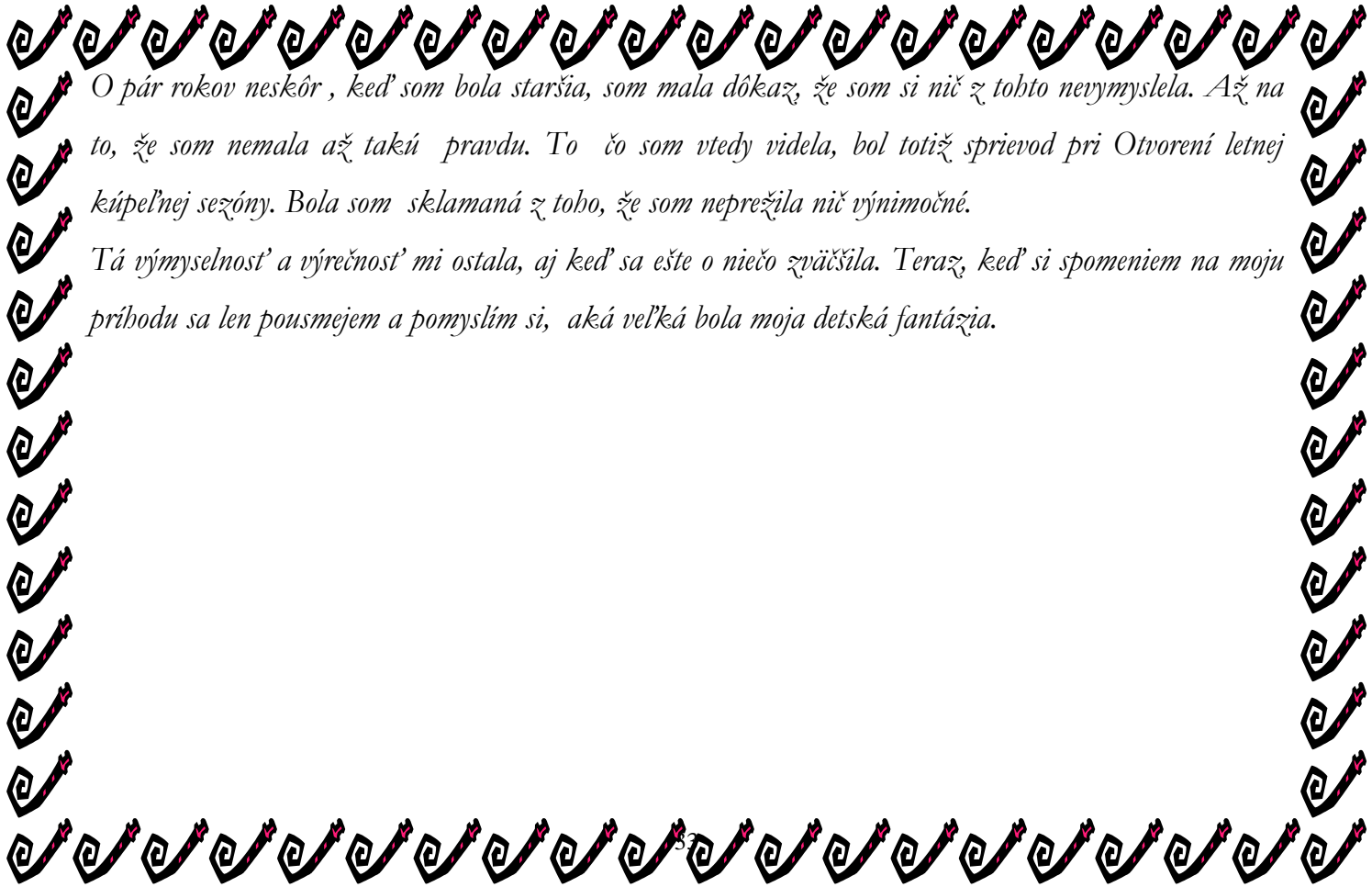
Zdalo sa mi dosť zvláštne, že bolo v nedeľu v meste len tak málo ľudí. Keď vtom som to zbadala.

Nebola to ani rozprávka, ani moja fantázia. Ale skutočnosť. Kúsok odo mňa išlo auto. To by nebolo nijak zvláštne, ale toto bolo. Auto bolo staré, zelenej farby a s veľkými kolesami. Také čo sú v tých starých filmoch. Za ním sa tiabol sprievod s ľuďmi v starom oblečení. Ženy mali na hlavách veľké klobúky s kvetinami alebo mašľami, dlhé široké šaty v rôznych farbách, od ružovej cez modrú až po oranžovú a mnohé ďalšie. V rukách mali slnečníky. Muži mali na sebe fraky, také ako mávajú pianisti. Nechápala som. „Tak toto si určite nevymýšľam. Musela som sa vrátiť v čase,“ zamrmľala som si popod nos. Chcela som počkať do konca, ale rodičia sa blížili a ja som musela zmeniť skryšiu. Jasné, nemohla som im povedať čo som videla. Povedali by, že som si vymyslela ďalší super príbeh. Tak som to radšej nikomu nepovedala. Za útek som dostala ako každý raz domáce väzenie a dlhú prednášku, čo sa mi mohlo stať. Postupom času som na môj „návrat do minulosti“ zabudla.

O pár rokov neskôr , keď som bola staršia, som mala dôkaz, že som si nič z tohto nevymyslela. Až na to, že som nemala až takú pravdu. To čo som vtedy videla, bol totiž sprievod pri Otvorení letnej kúpeľnej sezóny. Bola som sklamaná z toho, že som neprežila nič výnimočné.

Tá výmyselnosť a výrečnosť mi ostala, aj keď sa ešte o niečo zväčšila. Teraz, keď si spomeniem na moju prírodu sa len pousmejem a pomyslím si, aká veľká bola moja detská fantázia.

Strašidelný Royal

Dávno, pradávno, postavili v našom meste hotel, ktorý sa volal Royal. V preklade to znamená „kráľ“ a bol to naozaj kráľ našich hotelov. Krásne tiché prostredie, luxusné zariadenie, prekrásne visiace lustre, otáčacie dvere. Mal však jednu chybičku - drevené vyrezávané schodisko. Kým bolo nové, dobre všetkým slúžilo, no po čase začalo najskôr vrzgat', potom sa nebezpečne kývať. Riaditeľ ho chcel dať opraviť, ale nemal majstrov, ktorí by to dokázali. A potom sa stalo nešťastie. Keď išiel do svojej izby jeden 130 - kilogramový pán, schodisko spadlo a zasyvalo ho. Odvtedy vraj v hoteli začalo strašiť. Postupne sa hostia z hotela vytratili, hotel začal chátrať. Úplne spustol. Po 20 - tich rokoch ho chceli robotníci opraviť. Strašidelným výmyslom neverili, ale keď im z dvora zmizlo všetko náradie, začali sa tam diať čudné veci, zmizli odtiaľ aj oni. A tak strašidelný Royal stojí dodnes, neopravený a opustený v parku, ktorý bol v jeho okolí prekrásny. Možno sa naše deti konečne dočkajú avidia ho znovu kráľovsky stát' v plnej nádhere. Uvidíme ?!

Grand Hôtel Rónai Nagyszálló

Bad Pöstyén Fürdő.

Krabička na poklady

Raz sme boli stanovať pri rieke Váh. Veľmi dobre sme sa zabávali. Niekedy sme s otcom lovili na večeru ryby, alebo som sa hrala s kamarátmi na hľadanie pokladu. Raz ma rodičia tak naľakali, že som skoro umrela od strachu. Vybrali sme sa na nočný pochod. Išla som tmou, pomedzi stromy, ale nikoho nikde! Zrazu ma vystrašili strašné mátohy. Lietali tam a späť a veľmi revali. Modlila som sa, ale nič nepomohlo. Zobrala som palicu a sekala som ich. O chvíľu bolo po mátohách. Tak mi napadlo, že si tu palicu radšej zoberiem. Blúdila som pomedzi stromami a o niečo som zakopla. Bola to fľaška, ale nie obyčajná. Vo vnútri bol papierik. Zobrala som si ho zo sebou. Keď som konečne prišla do nášho stanu, nikde nebolo stále nikoho, hneď som zaspala od únavy a prežitého strachu. Ráno, rodičia spali pri mne, som im rozpovedala, čo som večer prežila a ako veľmi som sa bála. Naši boli večer iba kúsok odo mňa a nič nevideli a ani ja som nevidela ich. Bola to záhada.

Ukázala som im papierik a palicu, aby mi uverili. Papierik sme si prečítali. Išlo to veľmi ťažko, bol už veľmi starý. Pochopili sme, že bol určený pre dávnu Čachtickú pani Bátoriovú, ktorá bola uhorskou grófkou a bola uväznená na hrade až do svojej smrti. Bola som veľmi nadšená a rodičom som povedala, že si papierik nechám. Doma mi mamička dala malú krabičku, kde som si ho uložila.

Odvtedy vždy chodím veľmi rada na stanovačky a hľadám poklady, ktoré si do nej schovávam.

Čachtická pani

Návrh Arthura Heyera

U rčíte každý rodák z Piešťan pozná barlolámača, symbol našich liečivých kúpeľov, ktoré už neraz vyliečili chorých ľudí. Ale vieme aj to, kto túto sochu navrhol a nakreslil? Svetoznámy návrhár a maliar, kreslič nemeckého pôvodu, Arthur Heyer sa stretol roku 1894 v Budapešti s Ľudovítom Winterom. Winter dal podnet na vytvorenie jednoduchého symbolu uzdravenia vypovedajúci o sile termálnych prameňov a poveril Heyera takýto symbol vytvoriť. No aby sa jeho návrh u nás uplatnil, musel prejsť mnohými vývojovými fázami. Pretože nielen on, ale aj mnoho iných významných návrhárov a maliarov sa pokúšalo presadiť si ten svoj nápad. Heyer Winterovi o pár dní predložil skicu muža lámajúceho barlu. Tento znak si Winter okamžite nechal patentovať, avšak aj napriek tomu sa stal podnetom 40-tich súdnych sporov. Dňa 21. októbra sa oficiálne rozhodlo

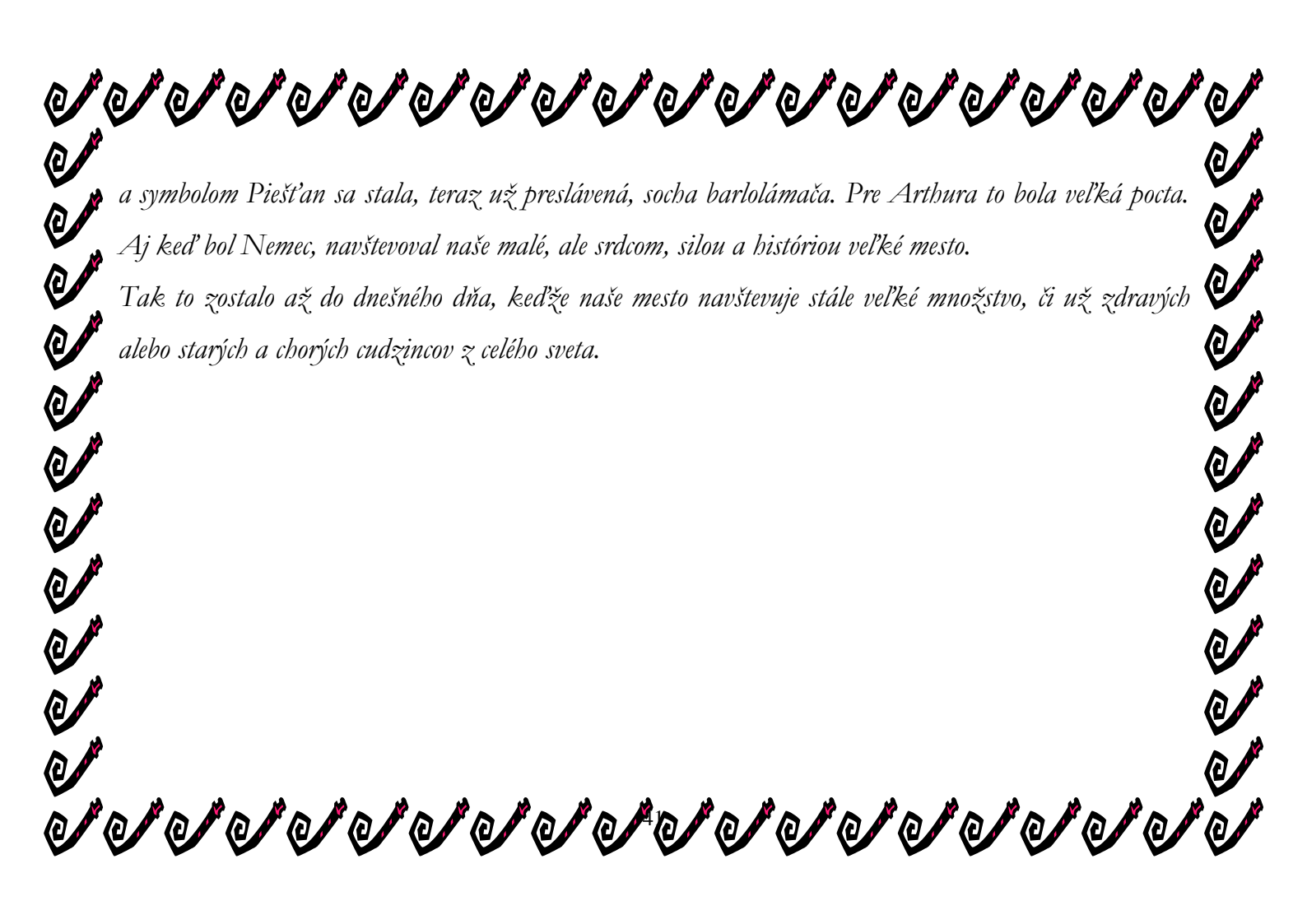

Arthur Hayer

Barlolámač

a symbolom Piešťan sa stala, teraz už preslávená, socha barlolámača. Pre Arthura to bola veľká pocta.

Aj keď bol Nemec, navštevoval naše malé, ale srdcom, silou a históriou veľké mesto.

Tak to zostalo až do dnešného dňa, keďže naše mesto navštevuje stále veľké množstvo, či už zdravých alebo starých a chorých cudzincov z celého sveta.

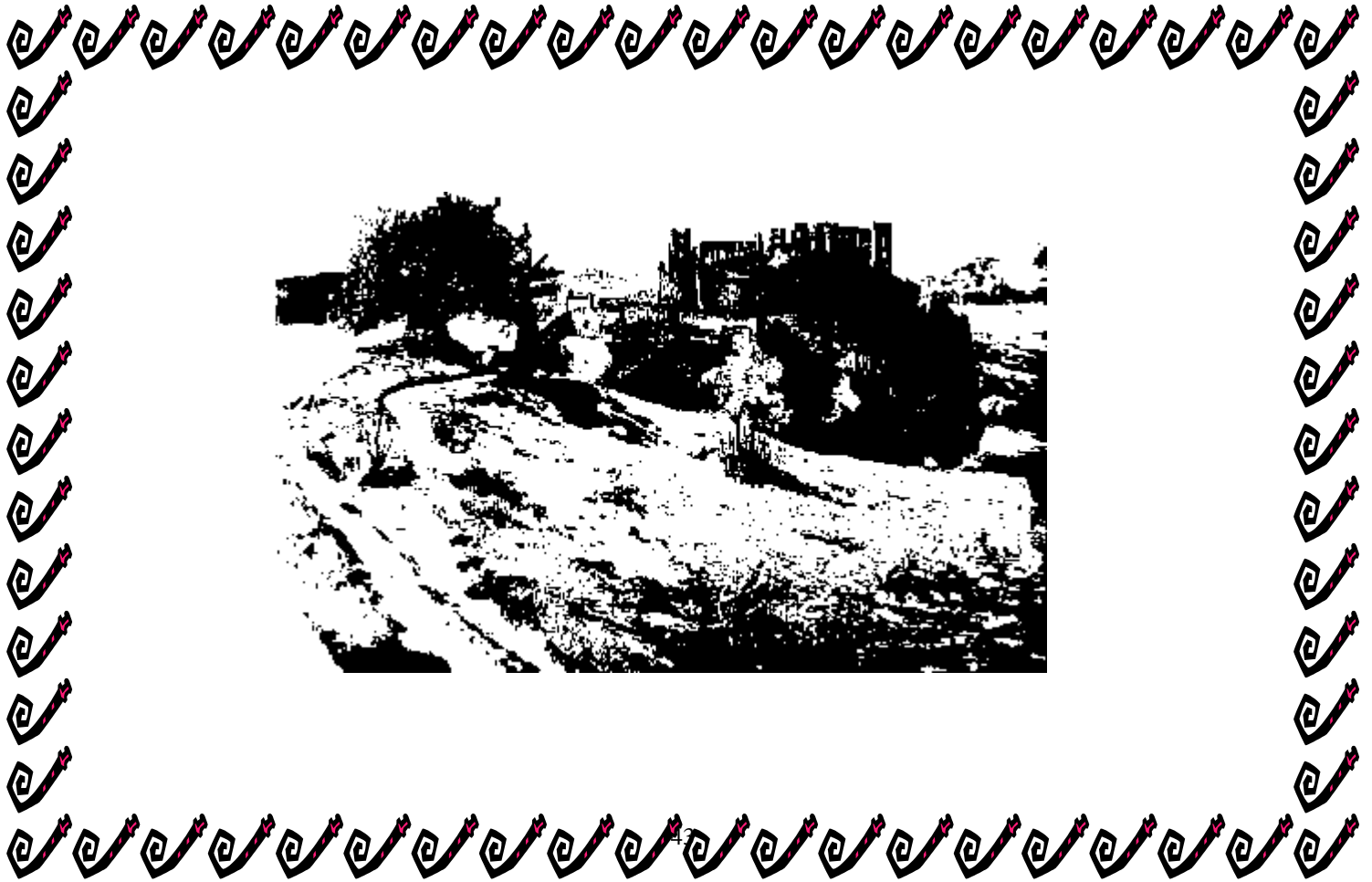

Hrad Bana

Raž sa panstvo rozhodlo, že usporiada bál. Začala sa veľká príprava. Chodili pozvánky všetkým blízkym panstvám. Prišli páni z hradu Trenčín, Tematín, Čachtice, Beckov a prišiel i sám Matúš Čák Trenčiansky, ktorému panstvo hradu Bana patrilo.

Večer sa slávnostne otvorila plesová sezóna. Všetci hostia boli veľmi nadšení a veselo sa zabávali. Tancovali, niektorí sedeli za stolom a popíjali dobré vínko.

Nad ránom sa skoro všetci rozišli. Pre niektorých prišiel koč, alebo ostali spať na hrade Bana, ktorý vtedy ležal nad obcou Banka. Dvaja páni sa po popíjaní vínka pustili šermovať a nechtiac zhodili svietniky s horiacimi sviečkami. Všetka tá nádhera vyzdobeného hradu začala horieť, závesy vzblkli a sluhovia nestíhali hasiť požiar. Nestačila im ani všetka voda z rybníka, na ktorom vždy plávali labute. Labute vzlietli nad Váh, hostia sa zachránili na koňoch a kočoch a hrad Bana vyhorel do základov. Už nikdy nikto o ňom nepočul...

Kniha pravdy

Tento rok sme nešli na dovolenku, z čoho som nebola veľmi nadšená.

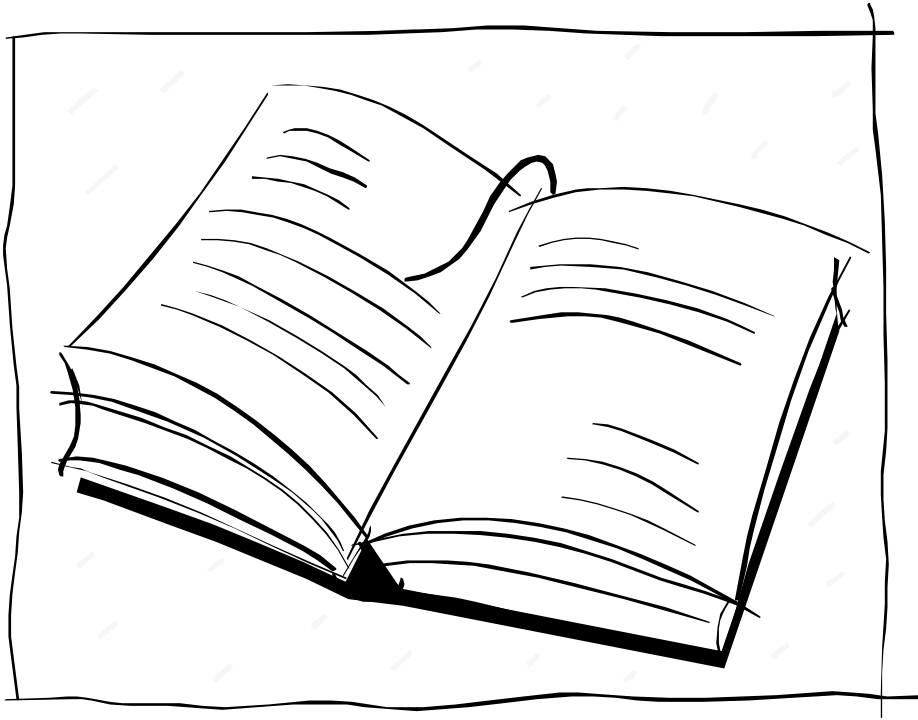
Milujem Piešťany, ale ak ste v nich 365 dní v roku, 24 hodín denne, tak ich máte vyše hlavy. Nemôžem povedať, že sa tu nedá stále niečo obdivovať. Či už ide o pamiatky, nejaký program, alebo len kúpalisko. No tento rok som chcela zažiť veľké dobrodružstvo. Tak ako v tých napínavých filmoch. Nie, na Havaji ani v New Yorku, ba ani v Tokiu, ale niekde v Európe, alebo trebárs aj na Slovensku, s výnimkou Piešťan.

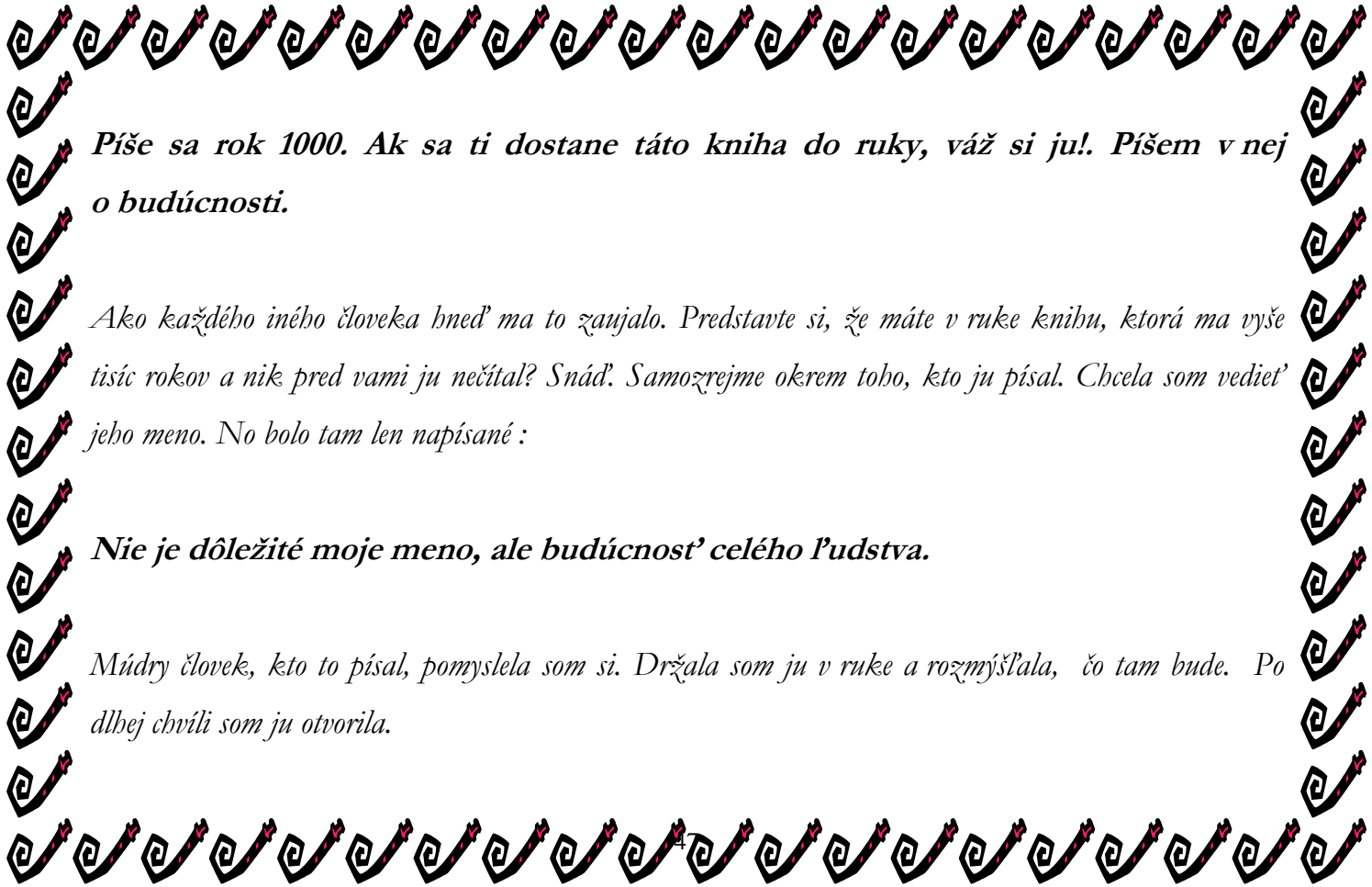
Keď som sa pozrela von s okna a predstavila som si toľkýyyyých ľudí v Európe, mala som slzy v očiach.

Prečo by som práve ja mala niečo vzrušujúce zažiť? Ved' nie som ani najlepšia dcéra, ani obetavá spolužiačka, ba ani odvážna priateľka. Len obyčajné štrnásťročné dievča.

Myslela som si, že dnes to bude len obyčajný letný deň. Všetko však bolo nakoniec úplne inak.

Musím ísť na prechádzku, odísť z tej každodennej všednosti. Hmm... ten vzduch, tá vôňa leta a radosti. Veľká žeravá guľa mi pečie na tvár, ale ľahký vánok ju ochladzuje. Bledozelené lístie na stromoch hrá svoju obľúbenú pieseň. Kvety rozvonievajú snád' v celom meste. Tráva, v ktorej ležím, ma jemne štekľí na chrbte. Svet z dola sa mi zdá taký krásny, plný života, energie a lásky. Pohla som sa a vtedy sa to stalo. „Ááááú,“ skríkla som od bolesti. O niečo som sa udrela. Nebol to kameň, ani konár zo stromu. Bola to stará kniha, obalená v akejsi koži. Je hnedej až sivej farby, previazaná akoby šnúrkou od topánky. Bola som rada, pretože to vyzerala dosť stará kniha a verila som, že možno objavím kúsok niečo nového a neobjaveného. Tak trochu záhadnej mágie a tak trochu histórie. Možno, že sú tam nejaké čary-máry, alebo zaklínadlá alebo len nejaká ..... stará kniha, z čoho by som bola dosť smutná, ale čo ak predsa? Otvorila som ju a nechápala som. Ani my sme nechápali ako mohli pred vyše tisícročím poznať slovenský jazyk. Celé to bolo zvláštne. Sama neviem. Písalo sa o nejakom mestečku Pescan. Mestečku? Zvláštne čo? Veď pred tisícročím nebolo ani potuchy o meste. Nie to o Piešťanoch. Jasné, že nie som si istá, či to boli naozaj Piešťany. Písalo sa v nej:

Píše sa rok 1000. Ak sa ti dostane táto kniha do ruky, váž si ju!. Píšem v nej o budúcnosti.

Ako každého iného človeka hneď ma to zaujalo. Predstavte si, že máte v ruke knihu, ktorá ma vyše tisíc rokov a nik pred vami ju nečítal? Snáď. Samozrejme okrem toho, kto ju písal. Chcela som vedieť jeho meno. No bolo tam len napísané :

Nie je dôležité moje meno, ale budúcnosť celého ľudstva.

Múdry človek, kto to písal, pomyslela som si. Držala som ju v ruke a rozmýšľala, čo tam bude. Po dlhej chvíli som ju otvorila.

V roku 1769 sa narodí Napoleon Bonaparte. Bude mocný a ľudia sa ho budú báť.

Bude prechádzať aj cez Pescan. Neskôr sa po ňom pomenuje časť kúpeľov.

Avšak Napoleon skončí veľmi zle.

V rokoch 1943-1958 bude žiť v Pescanoch Ivan Krasko (vlastným menom Ján Botto), ktorý napíše ešte pred príchodom do Pescan dve zbierky.

Neboli tam údaje len o Piešťanoch, aj keď tie ma najviac zaujali. Písalo sa tam o revolúciách, Márii Terézii, princeznej Sissi, cholerovej epidémii, hladomoroch, Ľudovítovi Štúrovi ... Čítala som stále o našej minulosti. Som sotva v polovici knihy a už je tu rok 2008.

Čo je ďalej? Len prázdne strany alebo aj budúcnosť? Myšlienka vedieť budúcnosť bola na jednej strane úžasná, no na druhej desivá. Čo by ste spravili vy? Vedieť budúcnosť, či nie? Bála som sa pretočiť stranu, čo ak tam bude napísané o tretej svetovej vojne? Alebo o epidémii, ktorá zabije celé ľudstvo a vy

sa budete len prizerat? Jednoducho o nejakej apokalypse. Kedy bude koniec sveta? Tá myšlienka vás môže zabit'. Zvážíla som všetky plusy a mínusy. Ak by mala vypuknúť 3. svetová vojna, ja by som jej nezabránila, len nemo by som sa prizerala a čakala na smrť. To je budúcnosť?

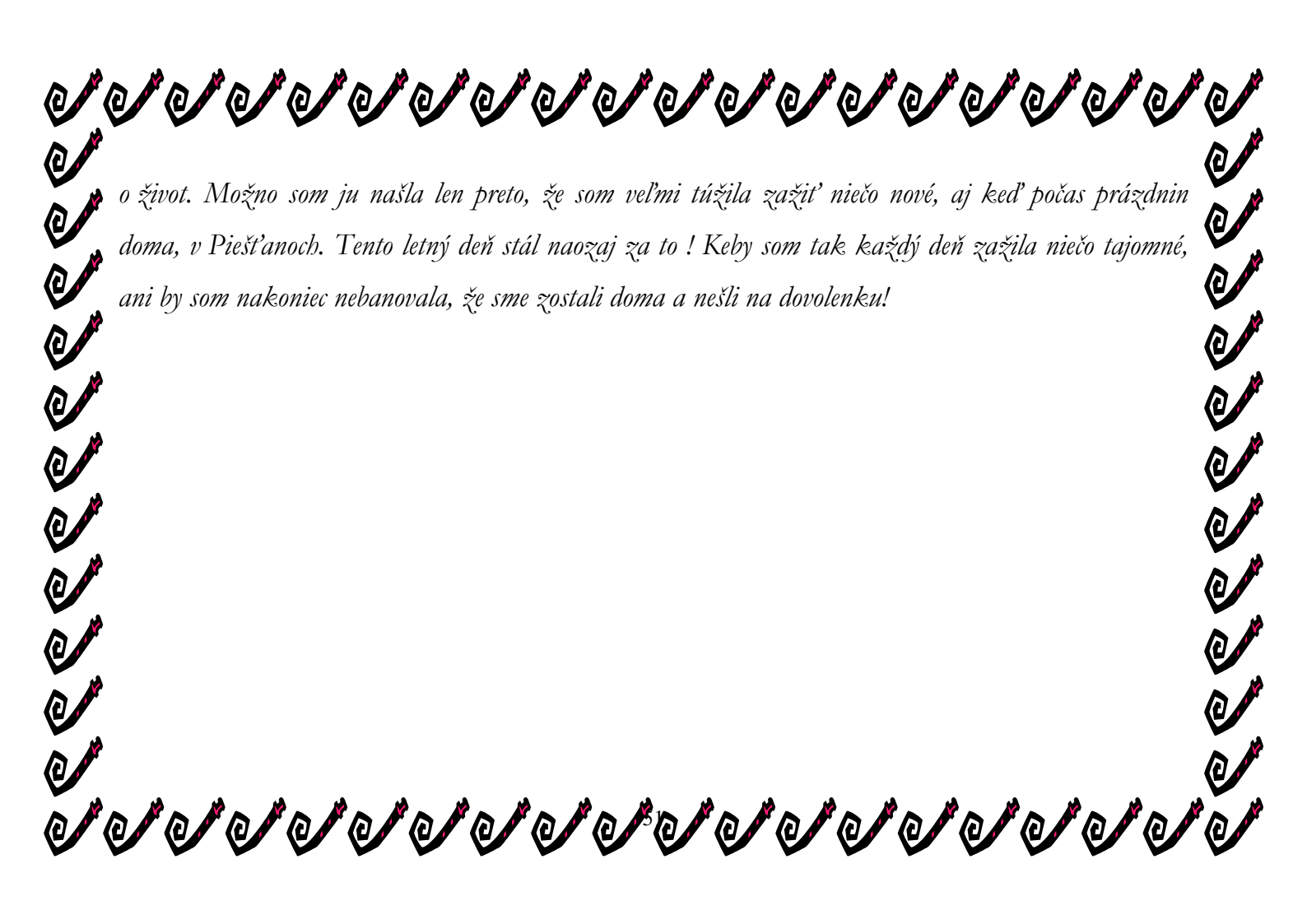
Nie radšej ju nechcem vedieť. No nemusí to byť pravda a niekto si so mňa len blbo vystrelil. Hmmmmmmmm... Veriť, či nie? Knihu som zavrela .

No nedalo mi to a nakukla som na poslednú stranu.

Tam bolo napísané:

Dobre si spravila, že si si neprečítala budúcnosť!

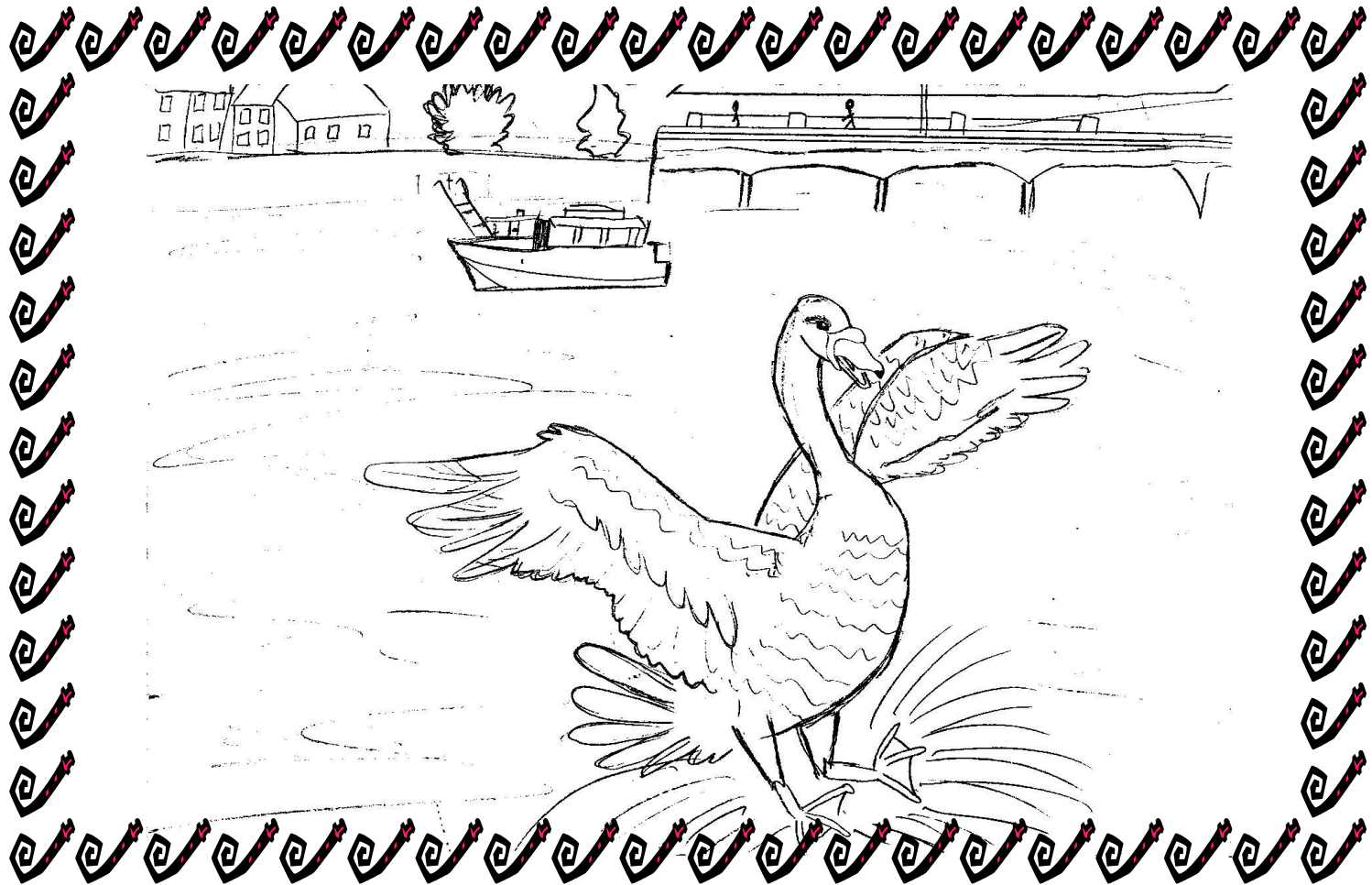
Knihu som položila na zem a na okamih sa otočila. Kniha zmizla. Áno, zmizla ! Nemohol ju nik vziať, nik nebol vôbec pri mne. Ale na druhej strane som bola rada, že zmizla. Ved' čo by sa stalo, keby sa dostala do nesprávnych rúk? Aj tak som bola rada, že som prežila dobrodružstvo, aj keď nešlo

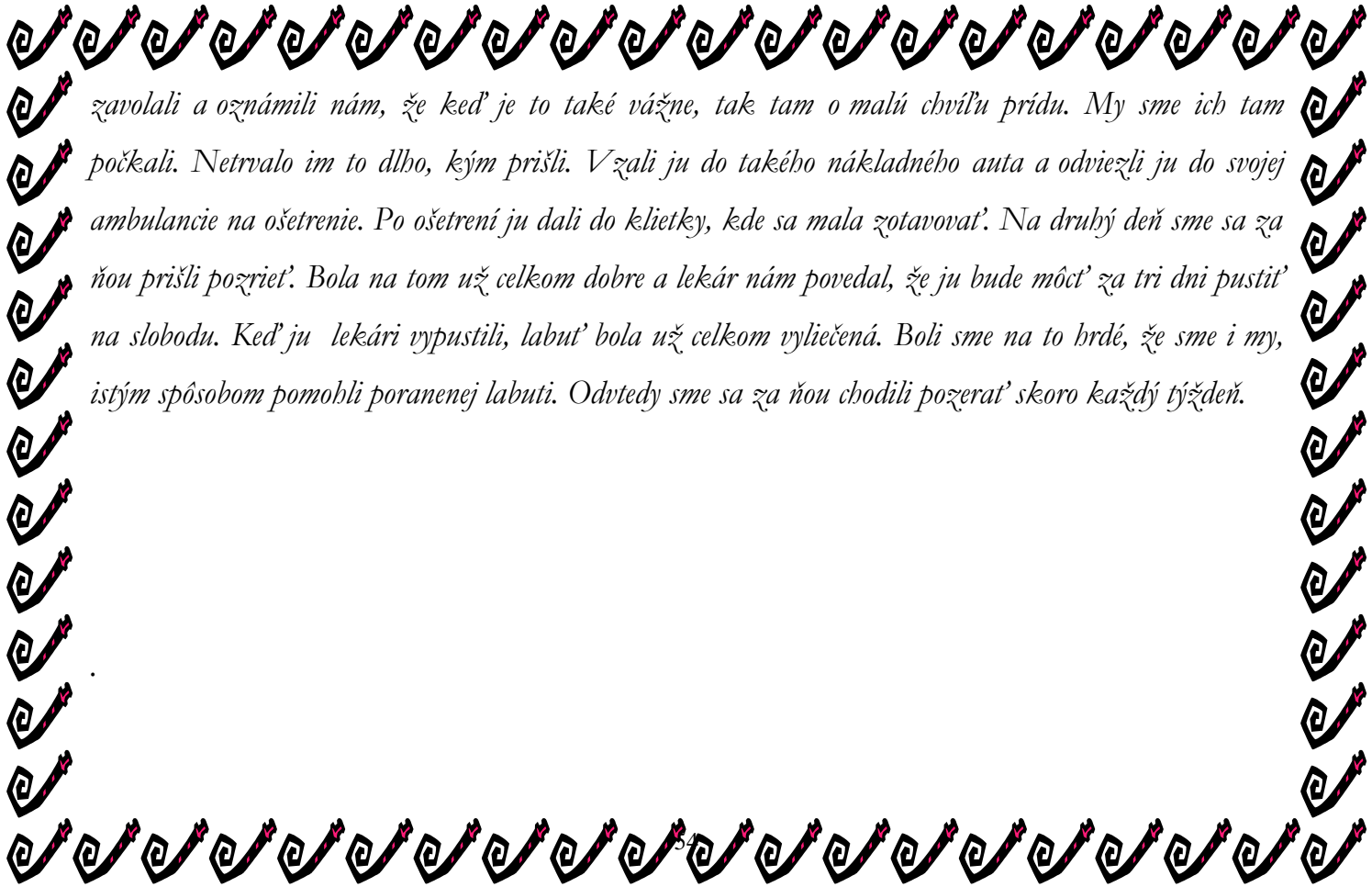

o život. Možno som ju našla len preto, že som veľmi túžila zažiť niečo nové, aj keď počas prázdnin doma, v Piešťanoch. Tento letný deň stál naozaj za to ! Keby som tak každý deň zažila niečo tajomné, ani by som nakoniec nebanovala, že sme zostali doma a nešli na dovolenku!

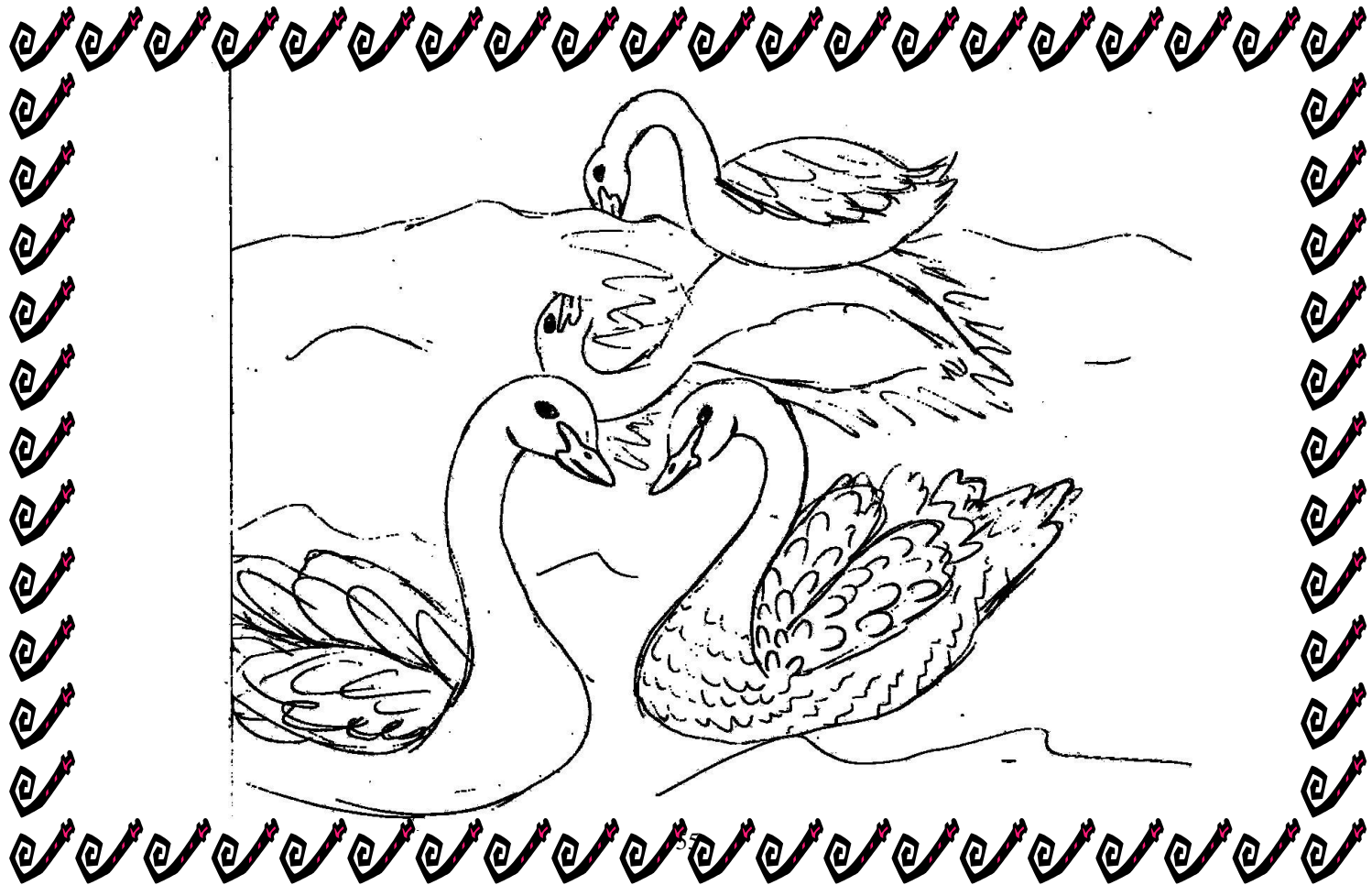
Poranená labuť

R*až sme sa rozhodli, spolu s našou naj priateľkou Klaudiou, že si vyjdeme do mesta nakármieť hladné labute. Mama nám dala suché pečivo a my sme sa vybrali na výlet. Bolo pekné a slnečné počasie, ako stvorené na pekný výlet. Vôbec sme netušili, aký pohľad nás o malú chvíľu postretne. Ako sme tak krmili labute, tak Klaudia zbadala, ako na brehu nečinne sedí mladá labuť. Najprv sme si mysleli, že sa tam len tak vybriaeva na slniečku, ale opak bol pravdou. Keď sme podišli k labuti bližšie, zistili sme, že má poranené krídlo. Vyzeralo to, ako keby ju pohryzol nejaký pes. Rana bola dosť veľká. „Ach, čo s ňou teraz spravíme? Takto určite dlho neprežije“, povedala Klaudia. „Mohl by sme s ňou zájsť ku zverolekárovi“, navrhla som. „Ale ako, veď pozri, aká je veľká a navyše najbližší zverolekár je odtiaľto dosť ďaleko“, riekla Klaudia. „Pozrite! Ja mám telefónne číslo na zverolekára. Vzala som si ho raz, keď sme tam boli s našim psíkom“, ukázala nám Monika telefónne číslo. „Tak to je super! Teraz tam môžeme zatelefonovať“, potešila som sa. Tak sme tam*

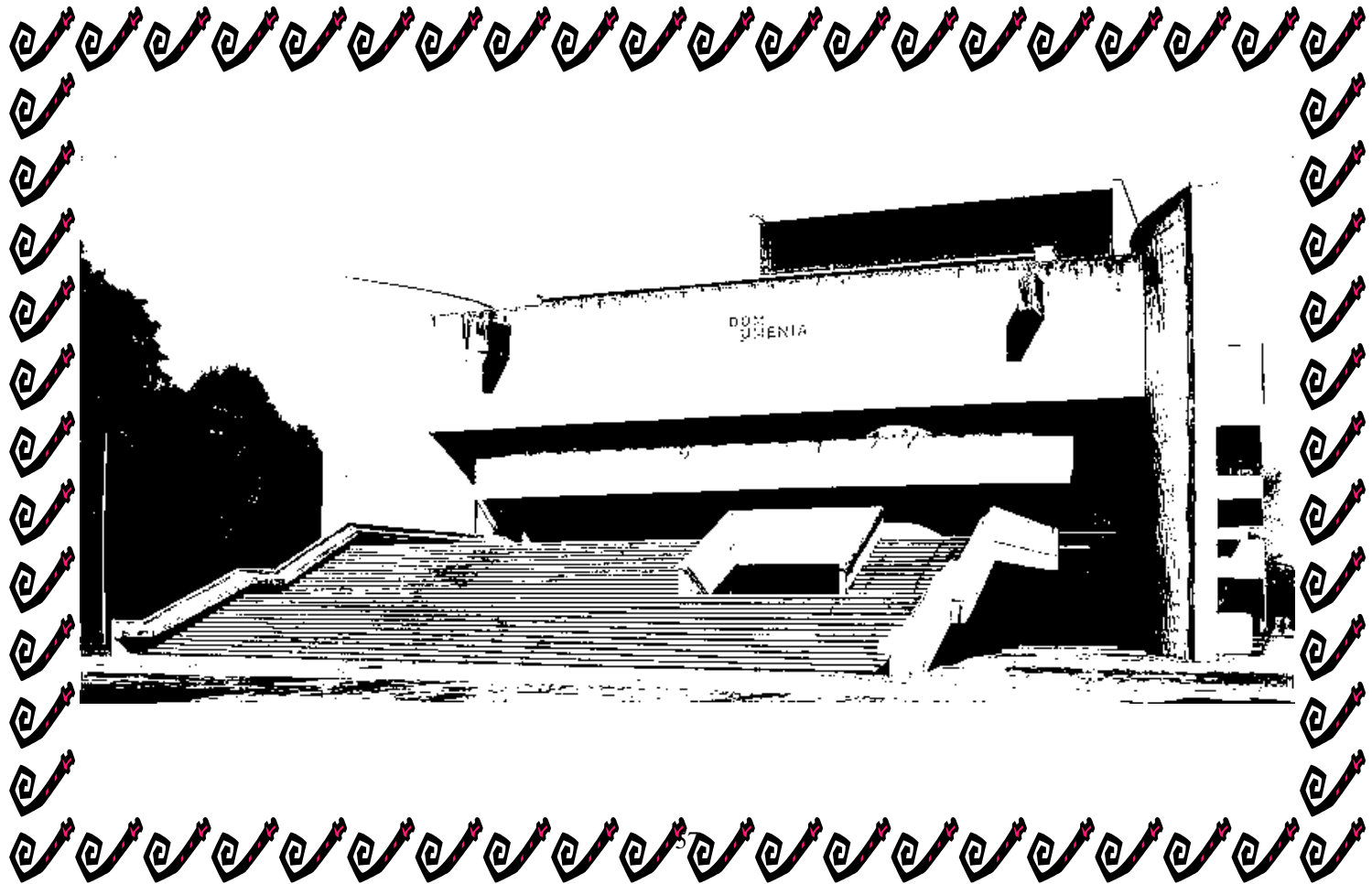
zavolali a oznámili nám, že keď je to také vážne, tak tam o malú chvíľu prídu. My sme ich tam počkali. Netrvalo im to dlho, kým prišli. Vzali ju do takeého nákladného auta a odviezli ju do svojej ambulancie na ošetrovanie. Po ošetrovaní ju dali do klietky, kde sa mala zotavovať. Na druhý deň sme sa za ňou prišli pozrieť. Bola na tom už celkom dobre a lekár nám povedal, že ju bude môcť za tri dni pustiť na slobodu. Keď ju lekári vypustili, labuť bola už celkom vyliečená. Boli sme na to hrdé, že sme i my, istým spôsobom pomohli poranenej labuti. Odvtedy sme sa za ňou chodili pozerat' skoro každý týždeň.

Tajná chodba

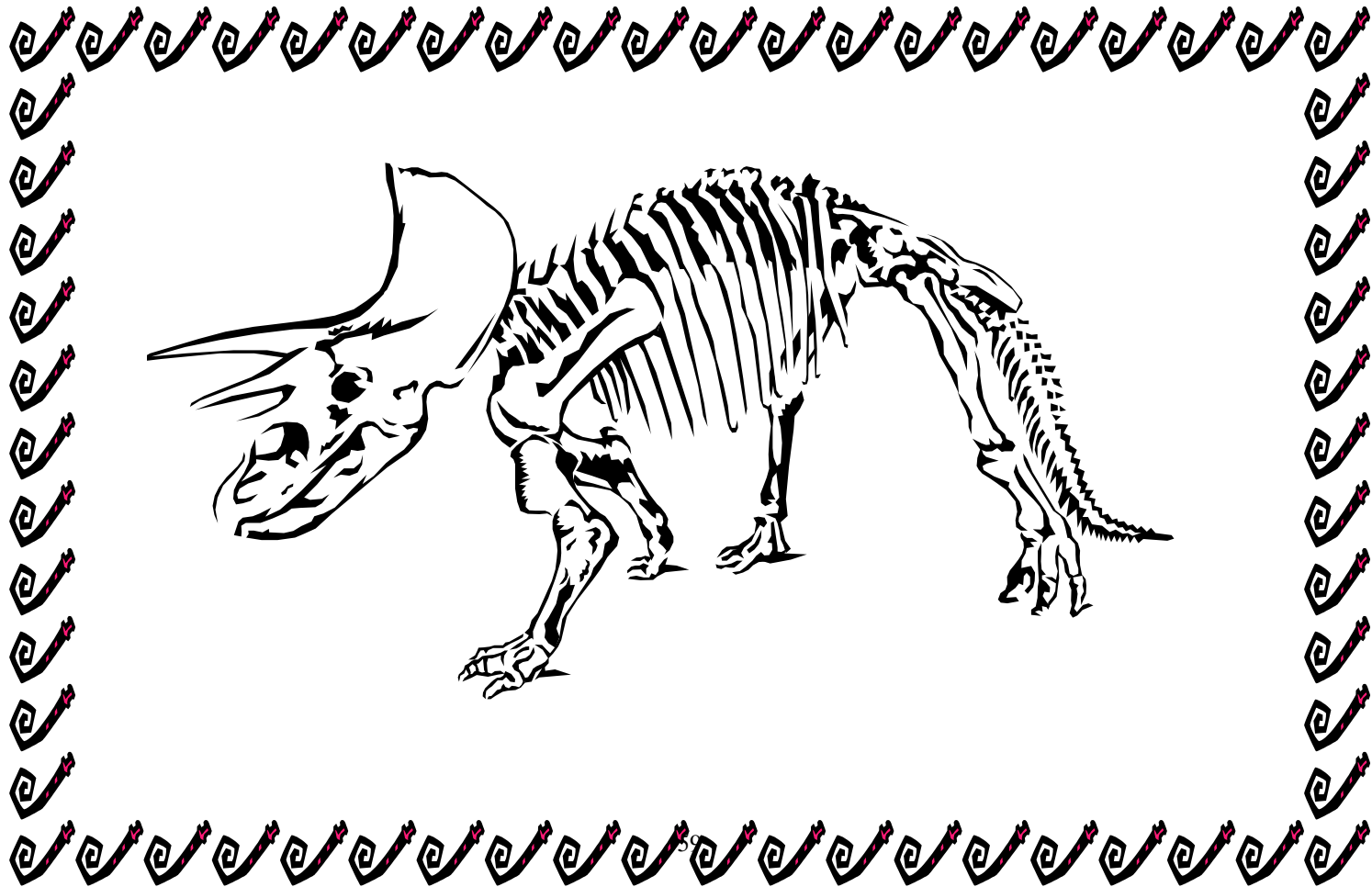
*S*neh sa pomaly topil a na svet sa začali pozerat' čerstvo rozkvitnuté snežienky. Ľudia začali chodiť na výlety a rôzne prechádzky. Ja spolu s mojimi priateľkami sme sa rozhodli, že aj my pôjdeme na malý výlet do Piešťanského parku. Spravili sme si pekný výlet, no vôbec sme nečakali, čo sa nám v ten deň príhodi. Nabáňali sme sa okolo Domu umenia, pretože sa tam dalo dobre schovávať. Náhodou sa Diana potkla o jednu páku. Spočiatku sme si mysleli, že to je len nejaká palica. No nebolo to tak. Keď sme sa na to pozreli zblízka, zistili sme, že to nie je len taká hocijaká palica, ale čudná páka, aká býva na povalách. Skúsili sme ju potiahnuť a z trávy sa začali otvárať čudné dvere, ktoré boli celkom zarastené trávou a burinou. V okamihu ako sme otvorili dvere sa pred našimi očami rozprestrela divná a tmavá chodba, do ktorej viedli staré a drevené schody. Rozhodli sme sa, že do nej vojdeme. Na prvý pohľad bolo vidieť, že je to veľmi stará a schátralá miestnosť. Na zemi bolo veľa

prachu a hlíny. Zem nebola rovná a dokonca, na jednom mieste z hlíny vyčnievali čudesné kly. Boli veľmi veľké a mysleli sme si, že kedysi patrili mamutovi. O malý kúsok ďalej sme našli časť kostry a keď sme trochu zabrabali, tak tam bol aj zbytok kostry. Zavolali sme políciu, ktorá za malú chvíľu prišla a všetko sme im vyrozprávali. Ukázali sme im, čo všetko sme našli. Nemohli uveriť vlastným očiam. Zavolali pracovníkov z múzea, ktorí nám oznámili, že sme našli kostry pravekých tvorov pravdepodobne z Doby ľadovej. Kostry odniesli na rozbor a o pár dní odovzdali do múzea, kde tieto zbytky kostí boli pomenované. Sám primátor mesta nás pozval do múzea, kde nám osobne poďakoval a odovzdal certifikát za nález starovekých predmetov v oblasti Piešťan.

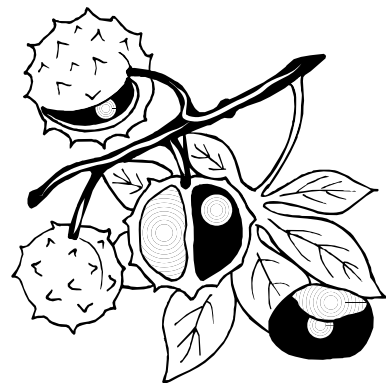
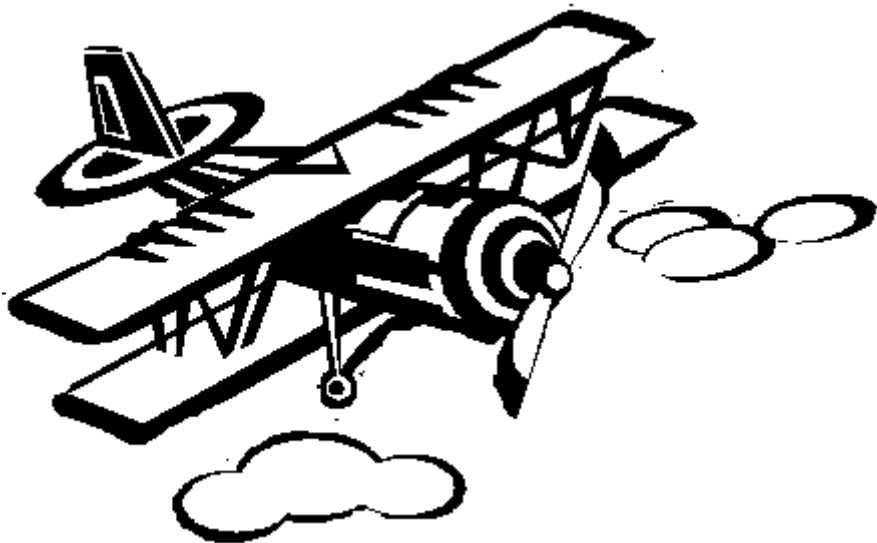
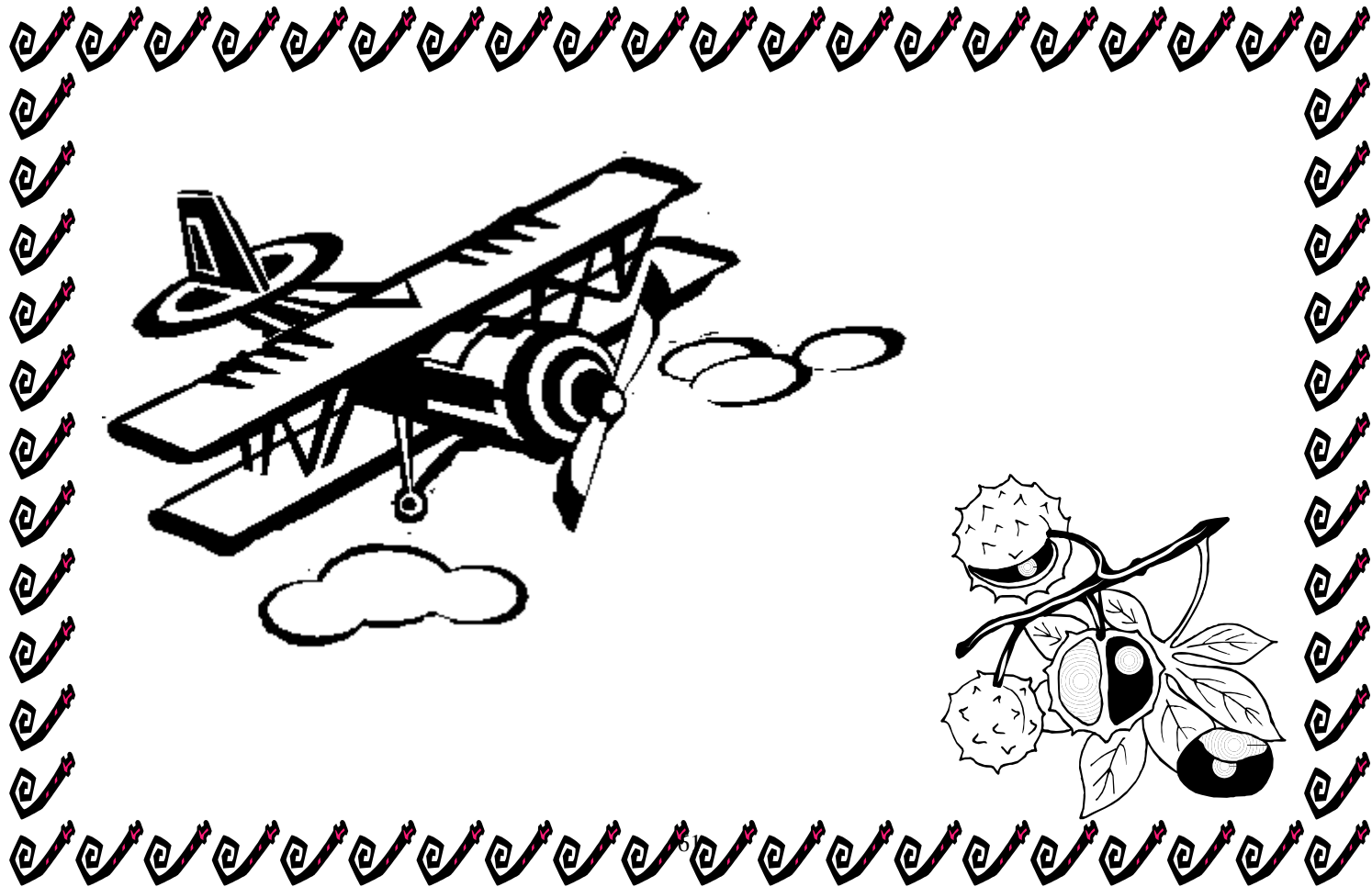

Gaštanové aleje

Viete, prečo je v našom meste toľko gaštanových alejí a parkov?

Stalo sa to takto.

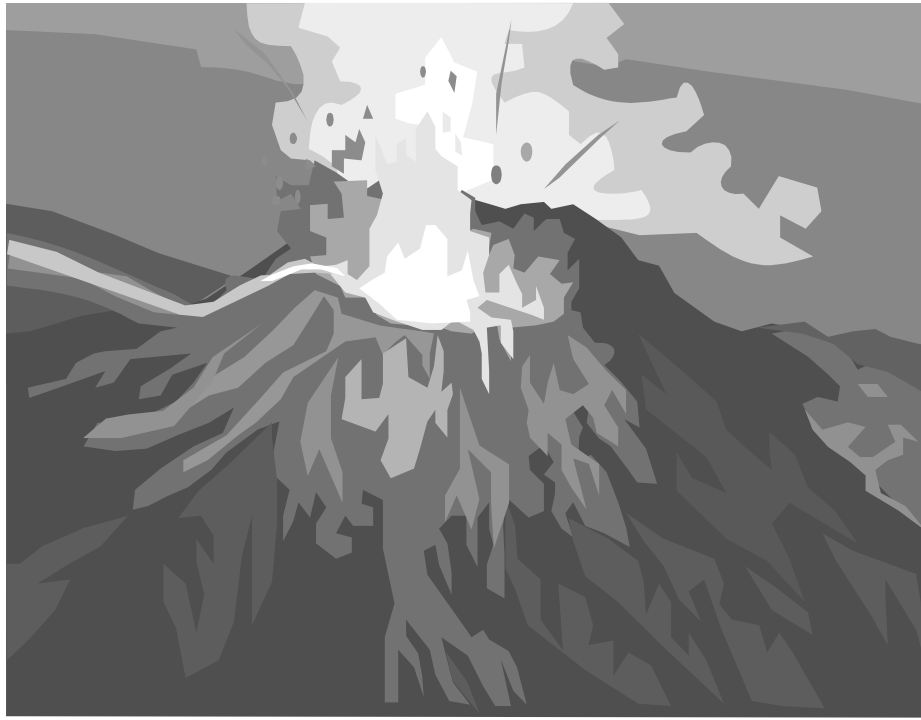
V Piešťanoch bolo vojenské letisko. Slúžili na ňom vojaci a piloti. Raz, na 1. apríla si chcel vojak Rain vystreliť z pilota Ralfa. Dostal nápad. Do lietadla, v ktorom robil Ralf prieskumné lety ponad Piešťany, dal semenka, ktoré mu daroval jeho ujo z Ameriky. Nevedel však, aké. A tak, keď Ralf vzlietol nad mesto, začalo sa valiť z lietadla množstvo semienok. Ľudia sa len čudovali, čo to z neba padá. Po rokoch sú mu vďační, lebo zo semienok vyrástli mohutné gaštany. V parkoch majú ľudia svoje obľúbené lavičky, ich deti a vnúčikovia si z gaštanov robia rôzne figúrky. My školáci zase zberom pomáhame škole, zvieratkám v zime a napomáhame Slovakofarme k výrobe liekov a masť.

Bola to sopka ?

Každý si myslel, že sa to nikdy nestane. Ale v čo chce človek veriť a dúfať, sa málokedy splní. Tak to bolo aj v tomto prípade. Môžeme veriť, že nepríde hurikán, kalamita, veterná smršť, krupobitie a iné prírodné katastrofy. Žijeme si v pokoji a ani nás nenapadne na niečo takéto myslieť. Však je to málo pravdepodobné. Ale čo ak?

Bol mrazivý slnečný pondelok. Všetci ľudia navôkol zababušení sa sťažovali, aká je len dnes zima. Sliny v ústach mi tuším primrzli na jazyk. Konečne skončilo vyučovanie a mohli sme ísť do mesta. Aj napriek mojej lenivosti, sme sa rozhodli vyliezť na Červenú vežu. Pohyb v zime nám len prospíše, takto som tu turistiku argumentovala. Tak krásne sa nám kráčalo! Kamarátky mi stibli aj desaťkrát vynadať, za môj super nápad. Zostalo mi tak strašne teplo, že som si dala dolu bundu. Po chvíli som si uvedomila, že tu hore je akosi príliš teplo a vtedy som to uviedla....Prasklinu v zemi, z ktorej sa valila

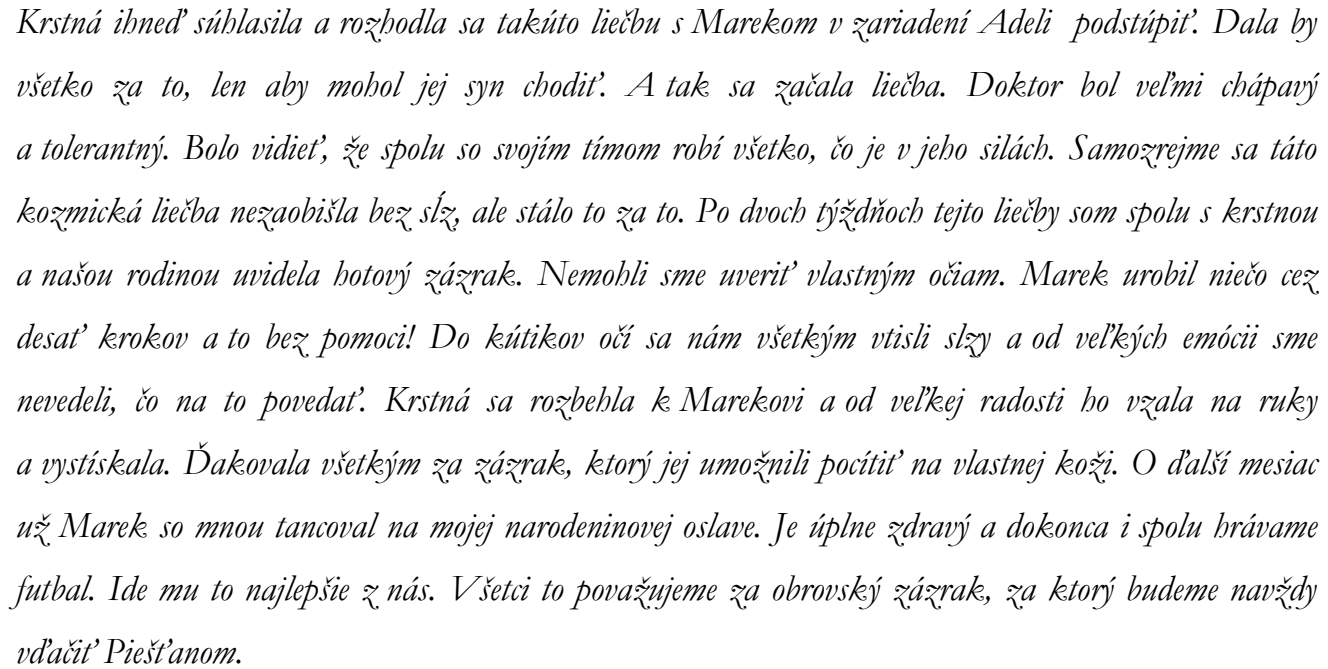
žeravá para. Až vtedy mi to zaplo. Ved' Červená veža je vraj sopkou! Je sopečného pôvodu! Och nie, ona sa zobúdzla! Rýchlo som zavolała na políciu a hasičom. Ale, čo čert nechcel, oni mi neverili. Neskôr som to skúsila znova, z druhého mobilu, pod iným menom a hlasom. Našťastie mi teraz uverili a povedali, že si to pôjdu overiť. Na druhý deň skoro ráno rozblas oznamoval evakuáciu celého mesta. Ľudia šaleli, cesty praskali vo švíkoch a každý pre svoju záchranu spravil čokoľvek. Pud sebazáchovy bol silnejší ako všetky morálne zásady. To bolo na tom to najhoršie, že sme nedržali všetci spolu. Mesto sa pomaly vyprázdňovalo. Ľudia odchádzali k svojim známym alebo do blízkych dedín, ktoré ponúkli posteľ. Bola to situácia ako z katastrofického filmu a koniec každý poznal - výbuch a smrť veľa ľudí. Prešli dni, týždne a nič sa nakoniec nestalo. Geológovia zamietli nebezpečenstvo a ľudia sa začali vracat' do svojich domovov. Bol to zvláštny pocit vojsť do vašej izby o ktorej ste si mysleli, že ju už viac nevidíte. Prešiel rok a vďaka bohu, sa nič nestalo. Všetko sa vracalo do starých koľají, ale i tak tu bola tá brôzozstrašná myšlienka o ktorej budeme rozprávať svojim deťom a oni svojim, až dokým....

Kozmická liečba

*V*olám sa Nika a rozhodla som sa, že vám vyrozprávam jeden skutočný príbeh o mojom bratrancovi Marekovi. Od narodenia totiž trpí detskou mozgovou obrnou, ktorá mu postihla dolné končatiny. Pre kresťnú to bol veľký životný úder do srdca, pretože si nevedela predstaviť, že by jedno z jej detí malo takto trpieť. Pochodila všetkých obvodných i mestských lekárov a špecialistov z celého Slovenska. Tí mu však všade nedávali veľkú nádej, že bude chodiť a hrať futbal s ostatnými zdravými deťmi. Marek pochádza z Martina a k nám, do Piešťan, zavíta vždy cez prázdniny, najmä cez letné. Má päť rokov a Piešťanom je veľmi vďačný i za rehabilitácie, ktoré v Piešťanoch využíva. Avšak ani tieto rehabilitácie mu chôdzu zatiaľ neumožnili. Našiel sa tu ale jeden nový ruský lekár Petrov, ktorý vedel vybrať presnú liečbu na takéto ochorenia. Bol to veľmi skúsený doktor, ktorý využíval modernú techniku, tzv. kozmickú liečbu, samozrejme i s pomocou Piešťanských kúpeľov.

Krstná ihneď súhlasila a rozhodla sa takúto liečbu s Marekom v zariadení Adeli podstúpiť. Dala by všetko za to, len aby mohol jej syn chodiť. A tak sa začala liečba. Doktor bol veľmi chápaný a tolerantný. Bolo vidieť, že spolu so svojím tímom robí všetko, čo je v jeho silách. Samozrejme sa táto kozmická liečba nezaobišla bez slz, ale stálo to za to. Po dvoch týždňoch tejto liečby som spolu s krstnou a našou rodinou uvidela hotový zázrak. Nemohli sme uveriť vlastným oči. Marek urobil niečo cez desať krokov a to bez pomoci! Do kútikov očí sa nám všetkým vtisli slzy a od veľkých emócií sme nevedeli, čo na to povedať. Krstná sa rozbehla k Marekovi a od veľkej radosti ho vzala na ruky a vystískala. Ďakovala všetkým za zázrak, ktorý jej umožnili pocítiť na vlastnej koži. O ďalší mesiac už Marek so mnou tancoval na mojej narodeninovej oslave. Je úplne zdravý a dokonca i spolu hrávame futbal. Ide mu to najlepšie z nás. Všetci to považujeme za obrovský zázrak, za ktorý budeme navždy vďačiť Piešťanom.

Prvé Marekovi kroky v liečebnom ústave ADELI

Jama

Viem, že každý má nejaký príbeh. Ale môj ste ešte nepočuli . Bolo to dávno, ešte pred založením Piešťan. Ale stalo sa to tu, na našej pôde, tak si myslím, že vás to zaujme. Sídľilo tu viacero roľníkov. Jeden bol obzvlášť zaujímavý. Volal sa Mat' o.

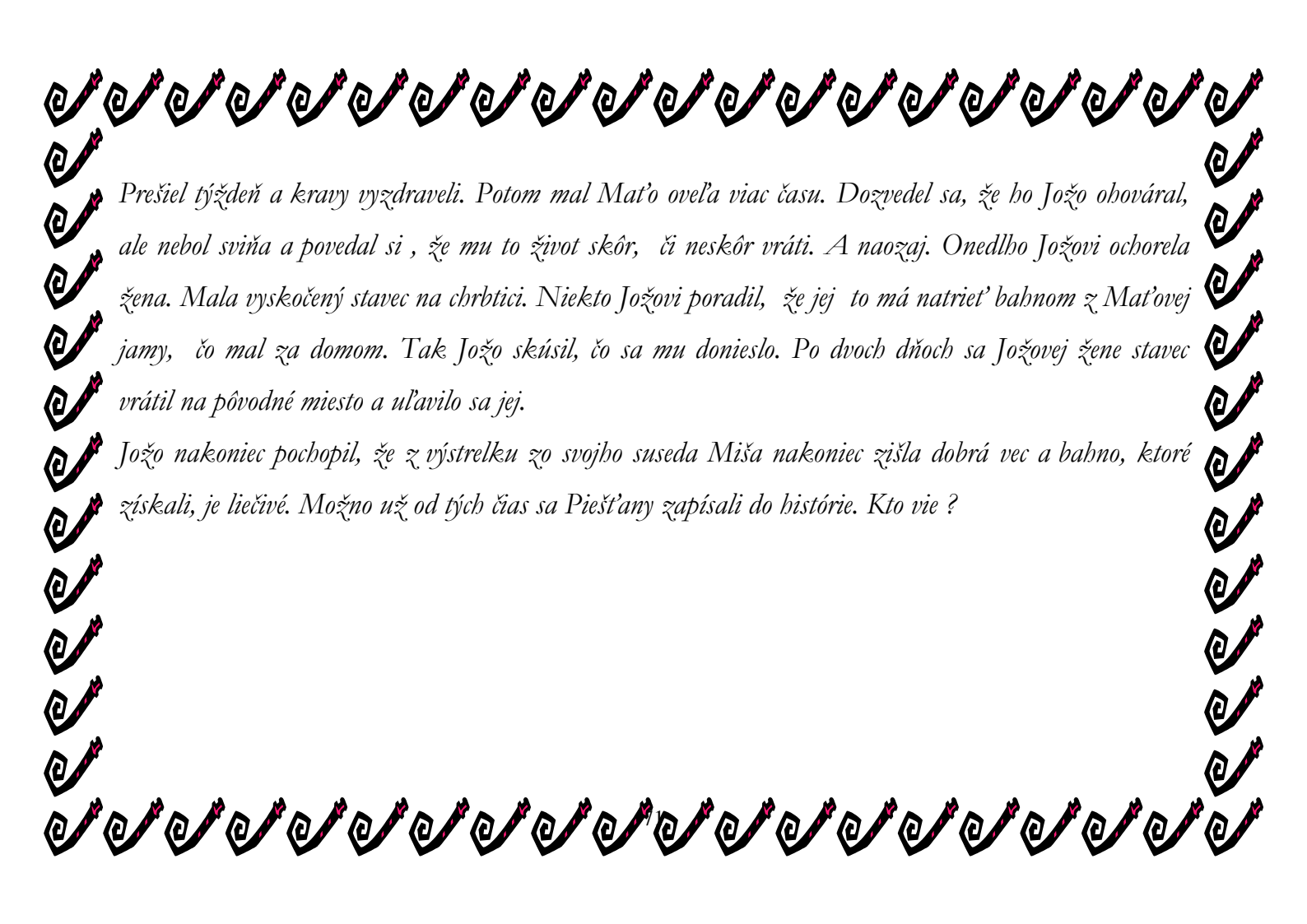
Mal veľa kráv, ktoré boli choré. Mali niečo s nohami a nemohli chodiť, preto im musel roľník nosiť čerstvú trávu.

Raz sa u neho zastavil sused Jožo. „Počúvaj Mat' o, počul som, že máš choré jalovice. Dopyčul som sa, že keď vykopeš dieru do zeme a bahno, ktoré vykopeš dáš na nejakú ranu, tak sa tá rana zabojí“.

Susedia sa o chvíľu rozlúčili, lebo už išla noc a ešte nemali opatrené sliepky a kravy.

Hneď ráno sa Mat' o postaral o dobytok a začal kopať jamu tak, ako mu poradil sused. Kým Mat' o kopal jamu , jeho sused Jožo chodil po dedine a hovoril všade, ako nachytil blupáka Mat' a .

Prešiel týždeň a kravy vyzdraveli. Potom mal Maťo oveľa viac času. Dozvedel sa, že ho Jožo obováral, ale nebol sviňa a povedal si, že mu to život skôr, či neskôr vráti. A naozaj. Onedlho Jožovi ochorela žena. Mala vyskočený stavec na chrbtici. Nieкто Jožovi poradil, že jej to má natriet' bahnom z Maťovej jamy, čo mal z domom. Tak Jožo skúsil, čo sa mu donieslo. Po dvoch dňoch sa Jožovej žene stavec vrátil na pôvodné miesto a uľavilo sa jej.

Jožo nakoniec pochopil, že z výstrelku zo svojho suseda Miša nakoniec zišla dobrá vec a bahno, ktoré získali, je liečivé. Možno už od tých čias sa Piešťany zapísali do histórie. Kto vie ?

Zaujímavé prázdniny

Minulé prázdniny boli veľmi zaujímavé, pretože sa nám udial jeden zábavný a tajuplný príbeh. Ja spolu so sestrou a mojou dobrou priateľkou Katkou, sme sa vybrali na výlet do parku.

Bol krásny slnečný deň, ako stvorený na piknik a my sme si už hľadali vhodné miesto. Keď bol piknik v plnom prúde, tak Katka niečo zacítila pod sebou. Akoby sedela na nejakej jame alebo niečom podobnom. Keď sme sa pozreli, že čo to vlastne je, tak sme našli naozaj jamku. No hlina bola akoby rozrytá, alebo popreryvaná a tak nás napadlo, že by sme mohli začať hrabať, aby sme zistili, čo sa v nej ukryva. S palicami sme hrabali dlhšiu chvíľu, až sme narazili na medenú platničku. Pokúsili sme sa ju vyhrabať, ale bola dosť veľká a tak sme museli ešte trochu pobrabat'. Ja som ju konečne vytiahla a keď sme ju vyleštili a vyutierali s handričkou, tak sme nemohli uveriť vlastným očiam. Na platničke bol

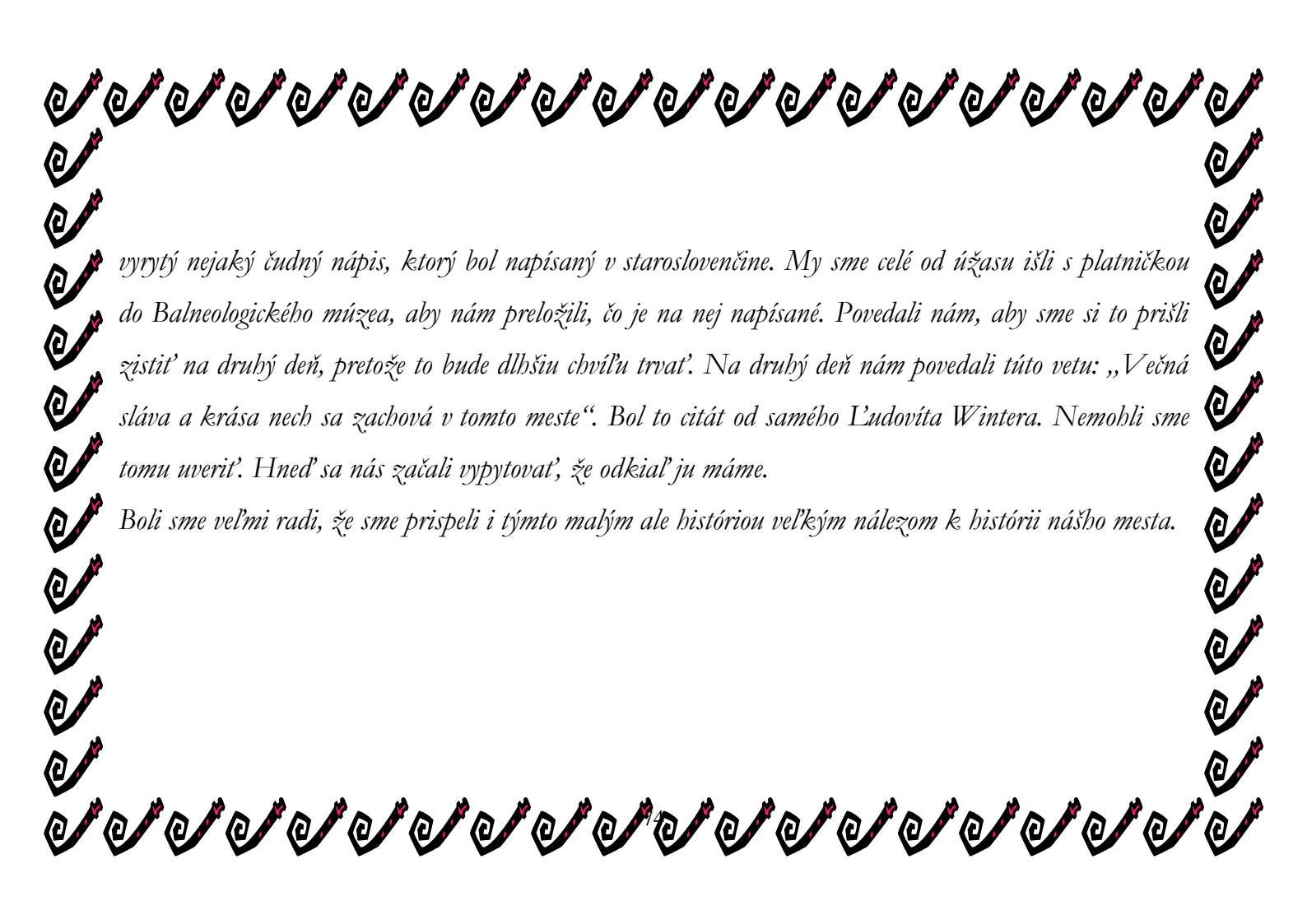

Ludovít Winter

Balneologické

múzeum

vyrytý nejaký čudný nápis, ktorý bol napísaný v staroslovenčine. My sme celé od úžasu išli s platničkou do Balneologického múzea, aby nám preložili, čo je na nej napísané. Povedali nám, aby sme si to prišli zistiť na druhý deň, pretože to bude dlhšiu chvíľu trvať. Na druhý deň nám povedali túto vetu: „Večná sláva a krása nech sa zachová v tomto meste“. Bol to citát od samého Ľudovíta Wintera. Nemohli sme tomu uveriť. Hneď sa nás začali vypytovať, že odkiaľ ju máme.

Boli sme veľmi radi, že sme prispeli i týmto malým ale históriou veľkým nálezom k histórii nášho mesta.

Vyliečení duchovia

Raz po Piešťanoch kolovala správa, že jeden chalan našiel liečivé bahno pod Kolonádovým mostom. Dostalo sa to až k duchom. Duchovia boli starí, skoro všetci už boli chromí, niektorí aj na invalidnom vozíčku. Neskôr najstarší duch zvolal všetkých duchov. „Duchovia“, prihovoril sa, „napadlo mi, že keď bahno pomáha ľuďom, prečo by nemohlo pomáhať aj nám?“ Duchovia sa zhodli, že to skúsia. Najmladší duch išiel a vzal trochu bahna. Dal to najstaršiemu, lebo si myslel, že keď na ten nápad prišiel, že by to mohol skúsiť. Najstarší si ho dal na chromé nohy. Nepomáhalo to, ale keď si ho chcel dať dolu nemohol, lebo stvrdlo. Tak teda si ho tam nechal. Keď vstával, tak bežal, dobre počujete, bežal za ostatnými a oznámil im tú novinu, že bahno mu naozaj pomohlo. Nakoniec išiel najmladší a najstarší po bahno. Všetkým pomohlo. Potom už neboli v Piešťanoch iba zdraví ľudia, ale aj zdraví duchovia. Tento príbeh je pravda, alebo lož a ktovie, či nie som aj ja duch, ktorý sa tu vyliečil?

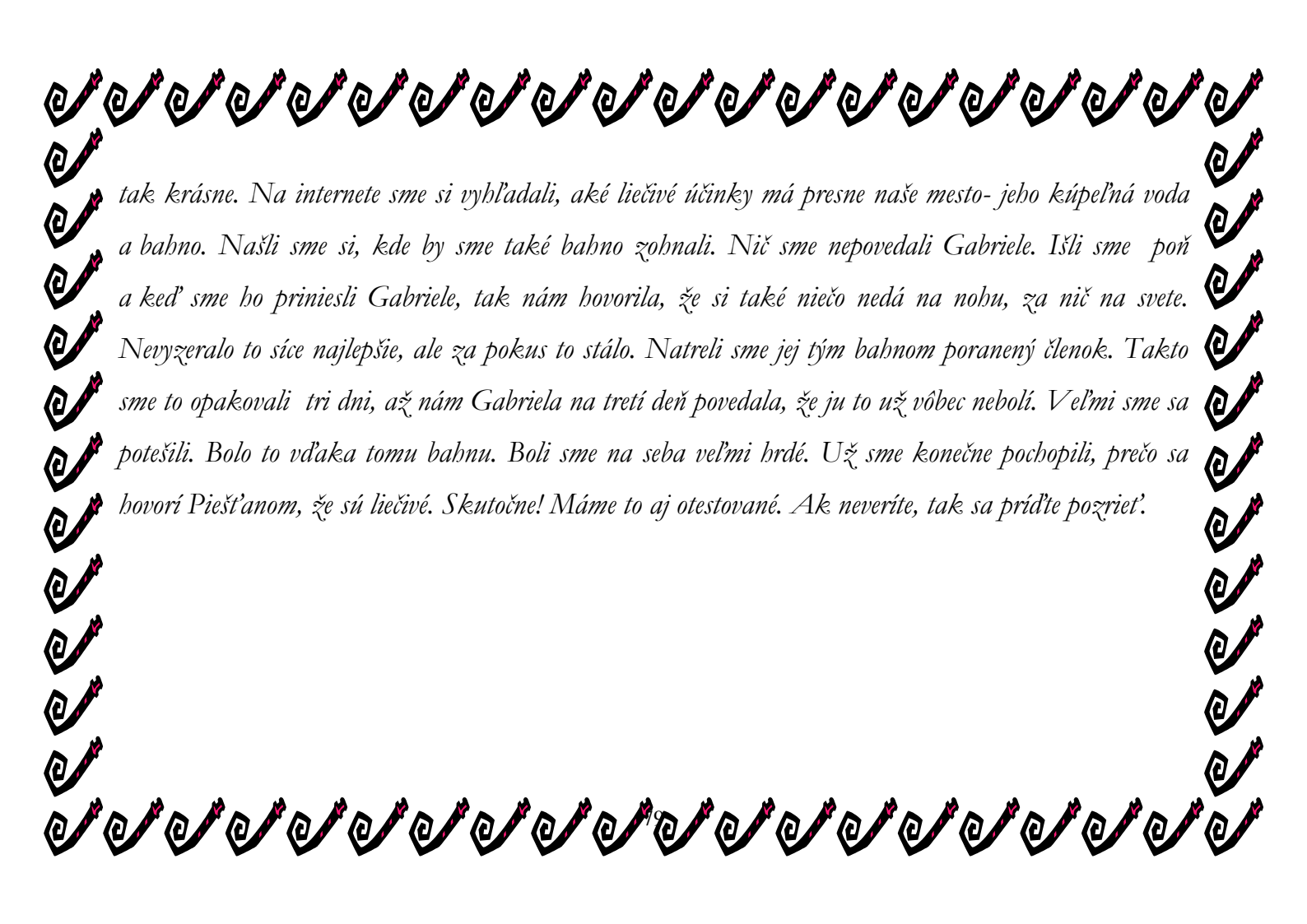

Gabrielin vytknutý členok

Bolo slnečné a teplé leto a my sme si vyšli s kamoškami na výlet. Išli sme sa pokorčuľovať na Hornú Stredú po vale. Stala sa nám však jedna nehoda. Gabriele sa dostala noha s korčuľou do malej škáry v chodníku. Korčuľa sa jej tam zasekla a nedala sa vysunúť. Strašne ju začala bolieť noha. Prvé, čo sme spravili bolo to, že sme jej odopli korčuľu, aby si z nej mohla vybrať poranenú nohu. Následne sme vybrali zo škáry aj korčuľu, ktorá tam bola zaseknutá. Keď sa Gabriela postavila na poranenú nohu, veľmi ju to zaboľelo. Spolu sme sa pozreli na členok, ktorý vôbec nevyzeral v poriadku. Mala ho vytknutý. Našťastie sme boli dost' blízko pri nemocnici, ešte len pri Krajinskom moste a tak sme zašli k lekárovi. Tam jej ho napravili a dali do dlahy a povedali, že s ním nemá veľmi hýbať. Nemala nohu veľmi používať, takže by mala väčšinu času ležať. To bolo pre Gabrielu nepredstaviteľné. Ona totiž väčšinu času trávila vonku a nechcela ležať doma na posteli, keď bolo vonku

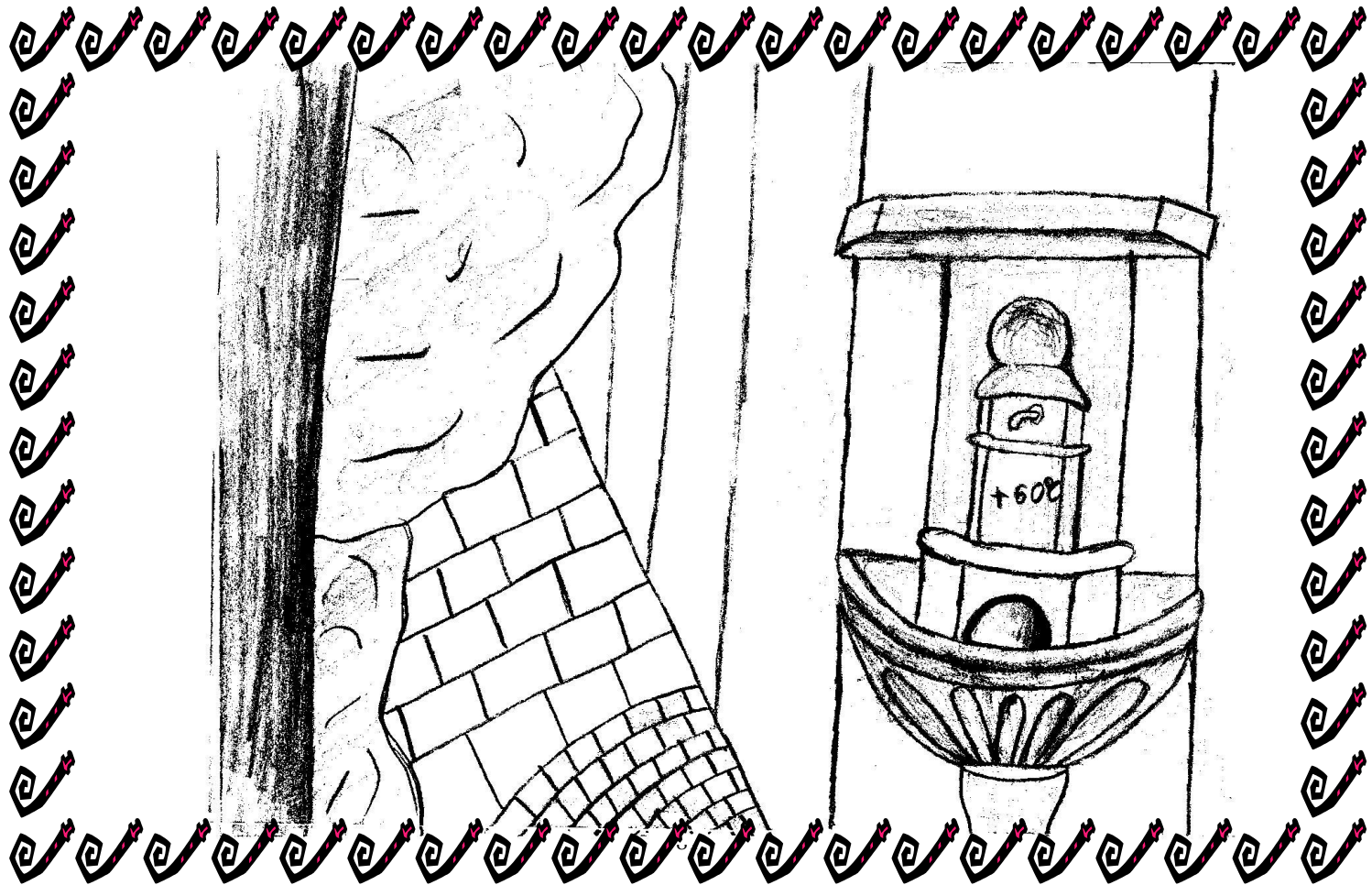

tak krásne. Na internete sme si vybládali, aké liečivé účinky má presne naše mesto- jeho kúpeľná voda a bahno. Našli sme si, kde by sme také bahno zohnali. Nič sme nepovedali Gabriele. Išli sme poň a keď sme ho priniesli Gabriele, tak nám hovorila, že si také niečo nedá na nobu, za nič na svete. Nevyžeralo to síce najlepšie, ale za pokus to stálo. Natreli sme jej tým bahnom poranení členok. Takto sme to opakovali tri dni, až nám Gabriela na tretí deň povedala, že ju to už vôbec nebolí. Veľmi sme sa potešili. Bolo to vďaka tomu bahnu. Boli sme na seba veľmi hrdé. Už sme konečne pochopili, prečo sa hovorí Piešťanom, že sú liečivé. Skutočne! Máme to aj otestované. Ak neveríte, tak sa prídte pozrieť.

Ako Piešťany uzdravili Natáliu

Raz v jeden pekný, slnečný deň sme išli s kamarátkami von a Natália sa nám začala sťažovať, že ju bolí žalúdok. Že vraj má nejaký vírus a nemôže ísť s nami von. My sme boli na Kúpeľnom ostrove a spomenuli sme si na to, čo nám p. učiteľka rozprávala na Krúžku priateľov detskej knihy o Piešťanoch a o liečivej vode, prezývanej „vajcovka“. Tá lieči mnohé ochorenia, možno aj problémy so žalúdkom? Napadlo nás, že by jej táto voda mohla pomôcť. Do fľaše sme si vzali trochu „vajcovky“ a priniesli sme ju Natálii domov. Začala ju piť a keď zistila, že jej to začína zaberat', poprosila nás, či by sme jej nepriniesli ešte trochu. Prešiel jeden týždeň a Natália sa cítila oveľa lepšie. Boli sme veľmi radi, že sme pomohli našej kamarátke vyliečiť sa z tohto zákerného vírusu. Nakoniec sme išli von aj s Natáliou a dobre sme sa zabávali. Vždy, keď má niekto nejaký problém, odporučíme mu „vajovku“, našu piešťanskú liečivú vodu.

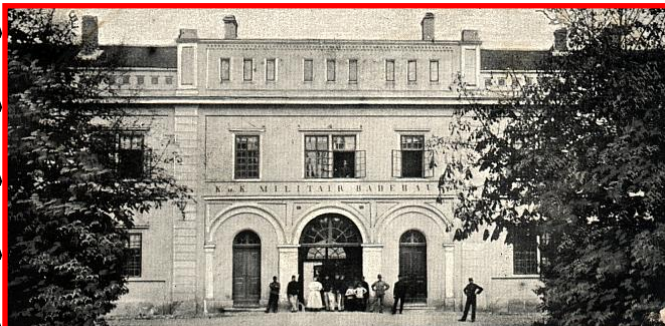
Piešťany v minulosti a dnes

Pošta v minulom storočí

a v r. 2008

”Cs. és kir. katonai kórház — K. u. k. Militär-Badehaus. *Birteltt' Öbaggjind!* Pöstyén — Pöstyén.
Verlag A. Bernas, Pöstyén.
*Beves igézetemes keljen seudis' kaxit' má'
Molam' moiggjindnt' kórházal' usgyak' kaxit'*”

Vojenský kúpeľný ústav kedysi

a dnes

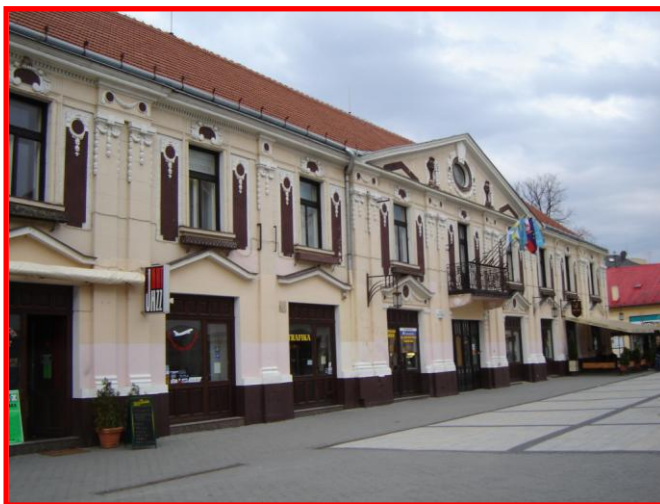
Námestie Slobody v minulosti

a dnes

Winterova ulica v minulosti

a v r. 2008

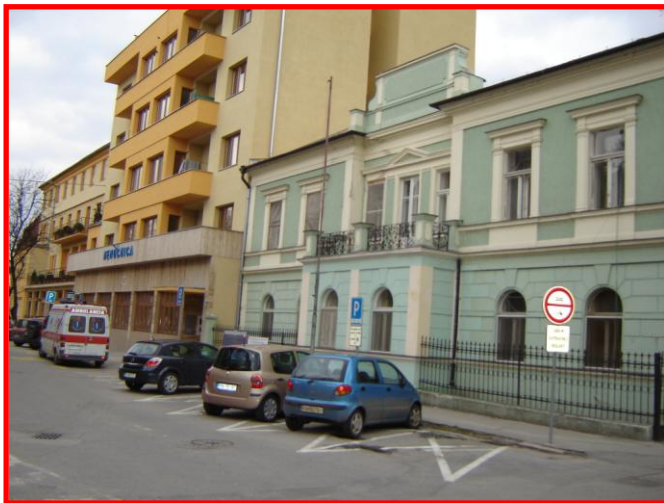
Witerova ulica kedysi

a dnes

Király villa

a dnes nemocnica

Rieka Váh v minulosti

a dnes

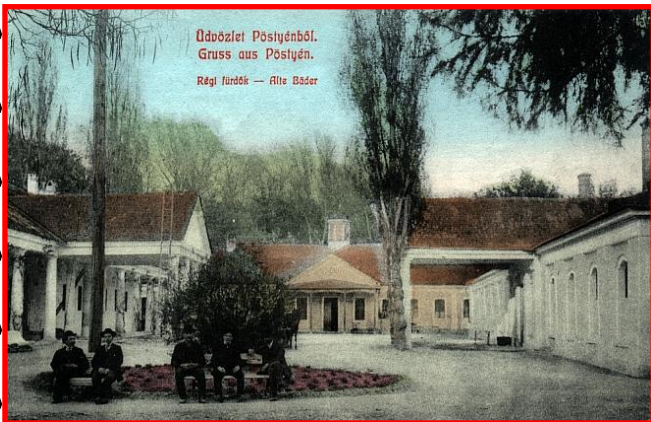

Váh s mostom kedysi

a v r. 2008

Napoleónske kúpele v minulosti

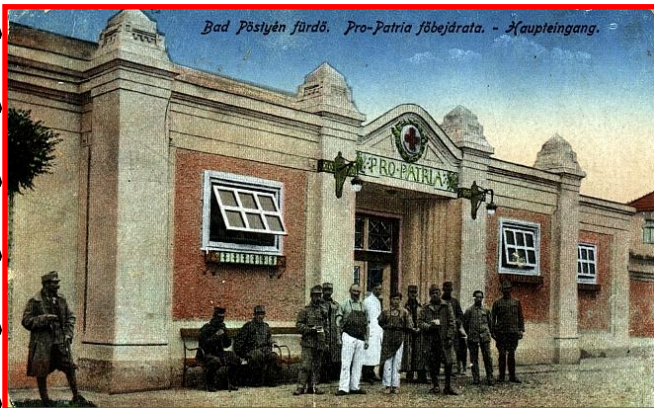
a dnes

Thermia Palace kedysi

a v r. 2008

Pro Patria počas 1. sv. vojny

a v r. 2008

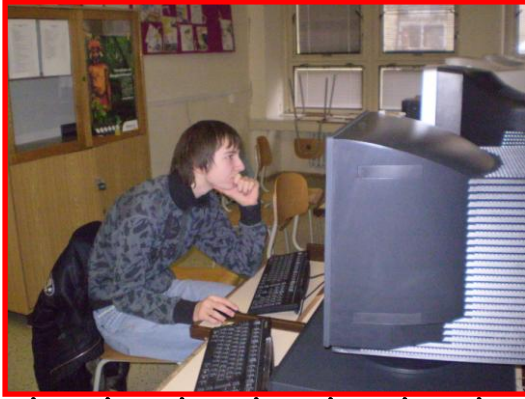
To sme my : Krúžok priateľov detskej

knihy

*Pracujeme na knižke,
ktorú ste práve
dočítali.*

Obsah

1. Krásna a záhadná

Autor : Viola Kleinová

2. Dievčatko

Autor : Viola Kleinová

3. Neobyčajná fontána

Autor : Natália Bubelová

4. Sissi a tajná chodba

Autor : Viola Kleinová

5. Tajná miestnosť

Autor : Nikoleta Gorlická

6. Pagaštan

Autor : Laura Horvátová

7. *Návrat do minulosti*

Autor : Natália Bubelová

8. *Strašidelný Royal*

Autor : Milan Bernadič (bývalý člen krúžku)

9. *Krabička na poklady*

Autor : Laura Horvátová

10. *Návrh Arthura Heyera*

Autor : Nikoleta Gorlická

11. *Hrad Bana*

Autor : Laura Horvátová

12. *Kniha pravdy*

Autor : Natália Bubelová

13. Poranená labuť

Autori : Nikoleta Gorlická

Júlia Kučerková

Martina Čuridlová

14. Tajná chodba

Autori : Tatiana Gorlická

Júlia Kučerková,

Martina Čuridlová

15. Gaštanové aleje

Autor : Milan Bernadič (bývalý člen krúžku)

16. Bola to sopka ?

Autor : Natália Bubelová

17. Kozmická liečba

Autor : Nikoleta Gorlická

18. Jama

Autor : Miroslav Kaša

19. Zaujímavé prázdniny

Autor : Nikoleta Gorlická

20. Vyliečení duchovia

Autor : Miroslav Kaša

21. Gabrielin vytknutý členok

Autori : Júlia Kučerková

Nikoleta Gorlická

Vanessa Kleinová

22. Ako Piešť'any uzdravili Natáliu

Autori : Júlia Kučerková

Martina Čuridlová

Vanessa Kleinová

23. Piešť'any v minulosti a dnes

24. To sme my : Krúžok priateľ'ov detskej knihy

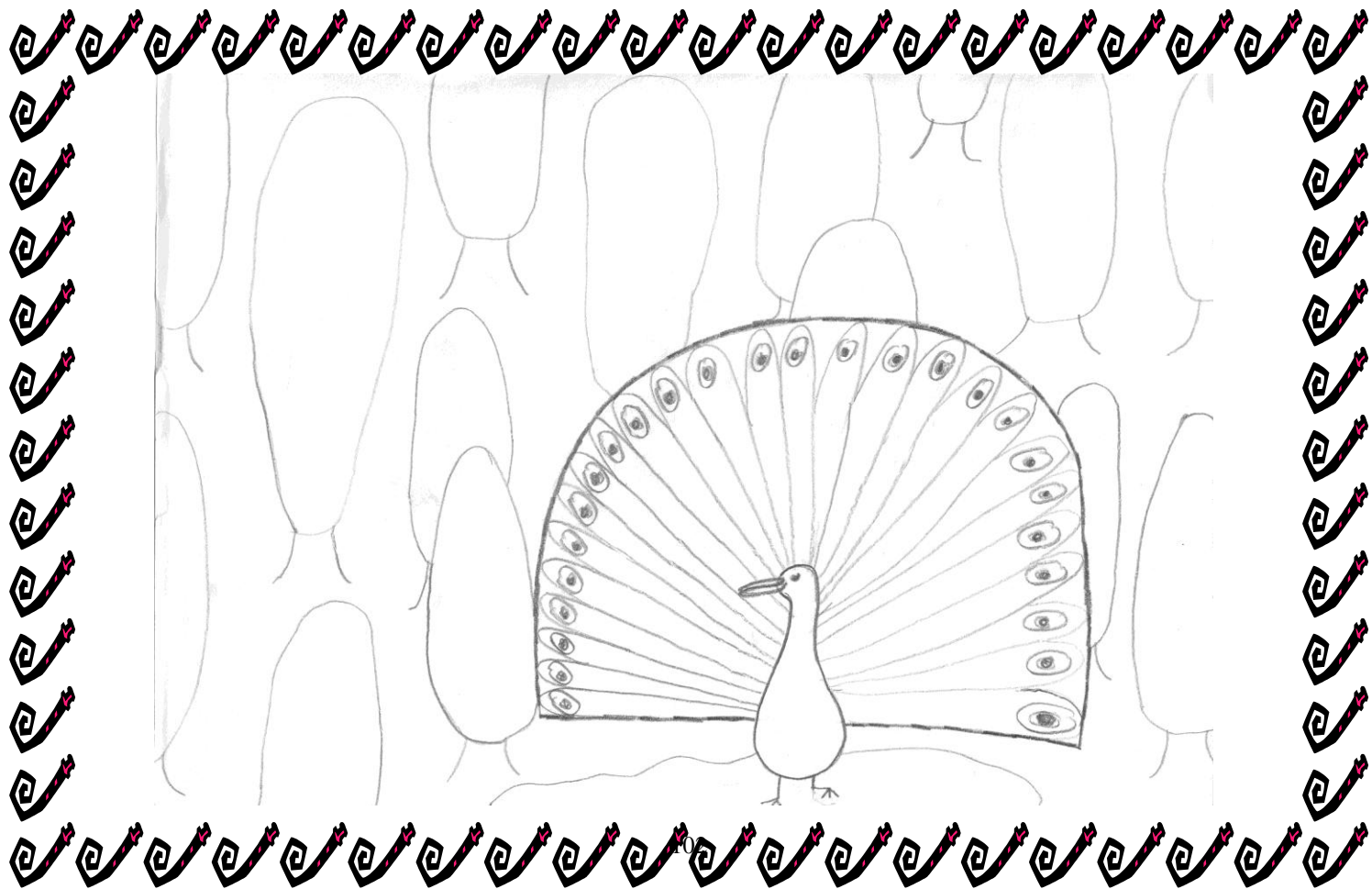
Bonus :

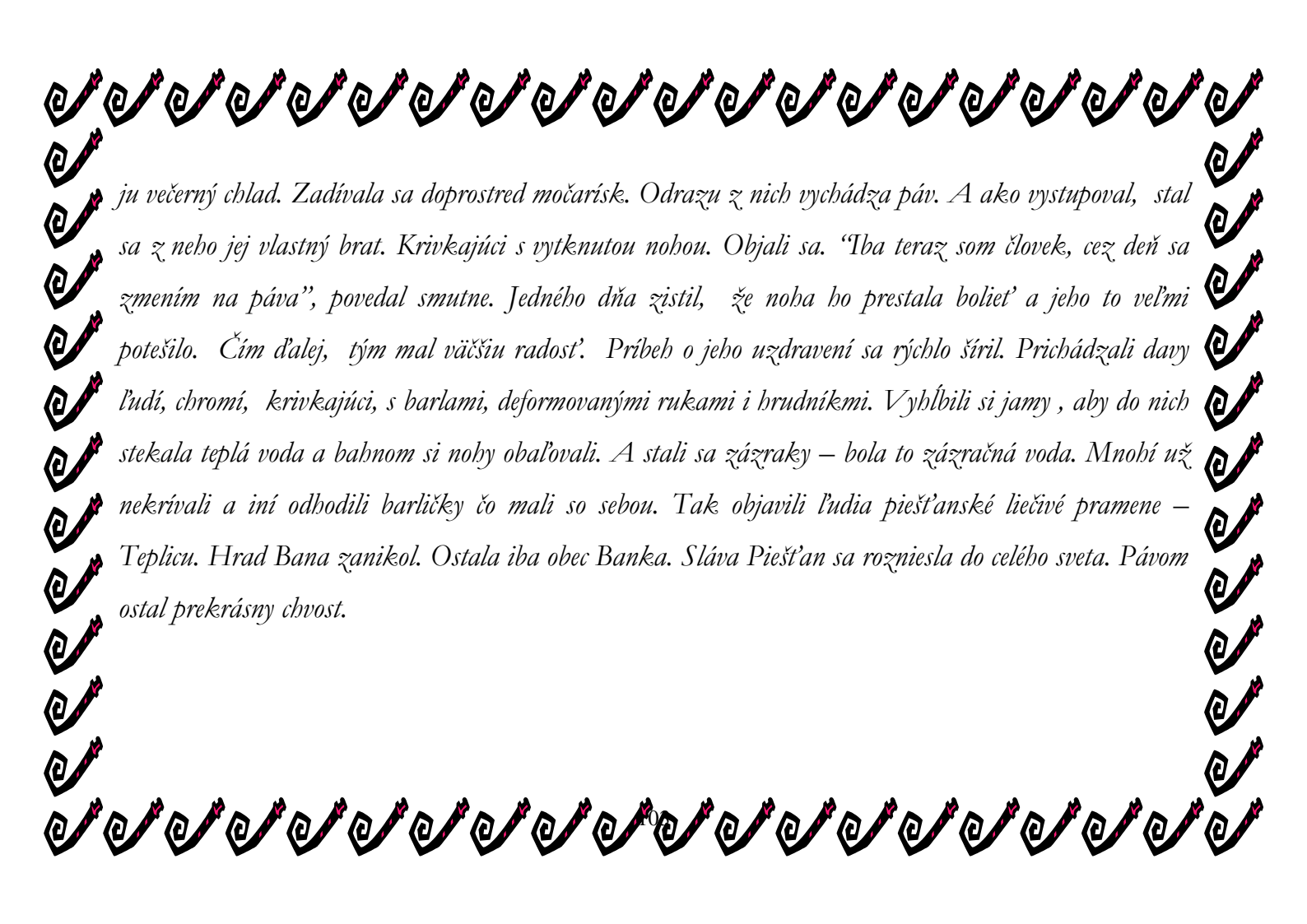
25. Páv v piešť'anských kúpel'och

(najúspešnejší príbeh z 1. dielu knihy : „Tajuplné príbehy z nášho mesta)

Páv v piešťanských kúpeľoch

Nad Piešťanmi stál kedysi brad. Volal sa Bana a dedina pod ním sa volala Banka. Na tom brade bývali súrodenci. Matka a otec im zomreli. A ako rástli starala sa o nich krutá opatrovníčka. Nie však hocijaká – bola to bohynja, čo iným škodila. Raz sa nabvevala na mladého šľachtica a povedala kliatbu:” Nech si vták, s prekrásnym perím, čo ti bude závidieť každý vták. Ale tvoj hlas bude škaredý.” Mladý šľachtic ju prosil, aby sa nad ním zľutovala. Ale čarodejnica sa nezľutovala. Zaškriekal premeneným hlasom, spustil sa z bradiieb a pretože nevedel lietat’ s dlhým chvostom, nešťastne spadol na nobu a vytkol si ju. Krívkajúc blúdil krajom, až narazil na močaristé lúky. Babno mu obaľovalo vytknutú nobu ,ktorá ho veľmi páčila. Keď mal v ňom namočenú nobu, bolela ho menej. Sestrička ho začala hľadať. Každý deň chodila okolo neho, ale nemohla vystáť brozné škríkanie toho inak veľmi pekného vtáka. Raz zaspala na briežku a zobudil

ju večerný chlad. Zadávala sa doprostred močarísk. Odrazu z nich vychádza páv. A ako vystupoval, stal sa z neho jej vlastný brat. Krivkajúci s vytknutou nohou. Objali sa. “Tba teraz som človek, cez deň sa zmením na páva”, povedal smutne. Jedného dňa zistil, že noha ho prestala bolieť a jeho to veľmi potešilo. Čím ďalej, tým mal väčšiu radosť. Príbeh o jeho uzdravení sa rýchlo šíril. Prichádzali davy ľudí, chromí, krivkajúci, s barlami, deformovanými rukami i hruďníkmi. Vyhľadali si jamy, aby do nich stekala teplá voda a bahnom si nohy obaľovali. A stali sa zázraky – bola to zázračná voda. Mnohí už nekrívali a iní odhodili barličky čo mali so sebou. Tak objavili ľudia piešťanské liečivé pramene – Teplicu. Hrad Bana zanikol. Ostala iba obec Banka. Sláva Piešťan sa rozniesla do celého sveta. Pávom ostal prekrásny chvost.